DEN *danske* STJERNE

Maj 1971 · 120. Årgang · Nummer 5

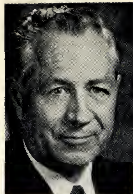

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE ELDRED G. SMITH, Kirkens Patriark

Mange af os tror, at det vil være lettere for os at tjene Herren og holde Hans bud, hvis vi fik lov til at leve i tusindårsriget, når Kristus kommer til jorden og Satan vil være bundet. Johannes skrev: „Og jeg så en engel komme ned fra Himmelen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i sin hånd.
Og han greb dragen, den gamle slange, det er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde år
og kastede ham i afgrunden og lukkede den over ham og satte segl for, så han ikke mere kunne forføre folkeslagene, før de tusinde år var omme. Så skal han løses en lille tid."
Mange andre skriftsteder henviser til de tusinde år som en vidunderlig og herlig periode på jorden, fordi Lucifer, Satan, Djævelen, vil være bundet.
Skriftstederne fortæller, at han vil blive „bundet med en kæde" og „kastet i afgrunden". For mig er dette symbolske vendinger. Jeg kan ikke helt forestille mig de lænker og afgrunde, der kan holde Satan. Den eneste magt, jeg kender, der kan binde Satan eller gøre ham magtesløs, er et retfærdigt liv.
Den krig, som startede i himmelen, er endnu ikke afsluttet, og den vil heller ikke blive afsluttet, før enhver har bevist, hvor meget han eller hun er i stand til at modstå Satan. Selv Jesus Kristus måtte binde Satan, da Han blev fristet i ørkenen. Satan havde ingen magt over Jesus, fordi Han kunne modstå hans fristelser. Optegnelserne siger: „. . . og (han) forlod ham for en tid." (Lukas 4:13).
Når man har modstået en fristelse indtil den ikke længere er en fristelse, har Satan mistet sin magt over én med hensyn til den specielle fristelse, og så længe man ikke giver efter for ham, er han i den udstrækning bundet.
Hvis man for eksempel har lært at betale tiende, indtil det ikke mere er en byrde eller virkelig fristelse, har man i det omfang bundet Satan. Det samme gælder for Visdomsordet og for kyskhedsloven og for de andre af Evangeliets love. Satan bliver magtes løs overfor én på det område.
Således kan man skridt for skridt binde Satan nu; man behøver ikke at vente til tusindårsriget. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

At mit Evangeliums fylde må blive forkyndt. Af præsident Joseph Fielding Smith .. 131
At berede sig til at møde Gud. Af Harold B. Lee 134
Ve jer... I hyklere. Af N. Eldon Tanner 138
De år, græshopperne åd. Af Spencer W. Kimball 142
At være i verden, men ikke af verden. 145
At styrke familien. Af Ezra Taft Benson 146
Kan de regne med os? Af Loren C. Dunn 149
Beskyt familien. Af Boyd K. Packer 152
Med taknemmelige hjerter. Af præsident Joseph Fielding Smith 155

Børnenes sider: Dit ord er nok. Af Bernadine Beatie 33
Stor eller lille? Af Ruth H. Lundgren 36

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Maj 1971
120. Årgang · Nummer 5

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

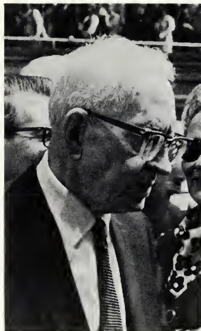
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.50 for helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

At mit Evangeliums fylde må blive forkyndt

Tale givet ved generalkonferencen fredag morgen d. 2. oktober 1970

Mine elskede brødre og søstre. Vi byder jer velkommen ved begyndelsen af denne den 140. kvartårlige konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi er taknemmelige over, at Herren har givet os det privilegium, at vi kan mødes igen for at tilbede Ham i ånd og i sandhed. Vi beder om, at Hans Ånd må være til stede under denne konferences møder.

Vi byder en speciel velkomst til vor Faders andre børn, der, som gudfrygtige og gode medlemmer af andre trosretninger, deltager med os ved at lytte til radio- og fjernsynsudsendelserne.

Jeg håber, at jeg nu, når jeg skal tale til jer, må få støtte fra jer gennem jeres tro og bønner. Jeg fryder mig ved det privilegium, at jeg kan løfte min stemme og udbrede Kirkens lærdomme, bære mit vidnesbyrd og lovprise Herren. I mere end tres år har jeg prædiket Evangeliet i Kirkens stave og missioner, idet jeg indtrængende har bedt de Hellige om at holde befalingerne, samtidig med at jeg har opfordret vor Faders andre børn til at acceptere sandheden om frelse, som er givet os gennem åbenbaring i denne nuværende uddeling. Jeg har studeret skrifterne i hele mit liv og har søgt vejledning fra Herrens Ånd for at forstå deres sande betydning. Herren har været god imod mig, og jeg fryder mig dels ved den kundskab, Han har givet mig, og dels ved det privilegium, jeg har haft — og stadig har — at jeg kan undervise i Hans frelsende principper.

Når jeg spekulerer over Evangeliets principper, bliver jeg for alvor slået af den ensartede, jævne måde, hvorpå brødrene og jeg har undervist i dem gennem årene. Evangeliets principper er for evigt de samme. De er ligesom Gud de samme i går, i dag og for evigt. Hvad jeg førhen har undervist i og skrevet om, ville jeg gentage under de samme omstændigheder.

Og hvad jeg siger om mig selv, skulle være sandt for alle brødrene og for alle Kirkens ældster. Vi er alle kaldet til at prædike Evangeliet, til at være Kristi tjenere, til at løfte en advarende røst og til at „undervise hinanden i rigets lære". (L&P 88:77).

I begyndelsen af denne uddeling sagde Herren til dem, der var kaldet til at tjene Ham, „at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, Han, som er verdens Frelser; ... så mit Evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter". (L&P 1:20, 23).

Til dem, der er kaldet til „at gå ud at prædike Hans Evangelium, og til alle ældsterne, præsterne og lærerne" i Hans Kirke, sagde Han: de „skal forkynde mit Evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog" og andre skrifter, „som Ånden indgiver dem". (Se L&P 42:11-13).

Som Herrens tjenere er vi ikke hverken kaldet eller bemyndiget til at undervise i verdens filosofi eller vor videnskabelige tidsalders udspekulerede teorier. Vor mission er at undervise i frelsens principper på den klare og enkle måde, hvorpå de blev åbenbaret og nedskrevet i skrifterne.

Efter at Herren har pålagt os at undervise i Evangeliets principper, som findes i Standardværkerne, alt eftersom vi bliver ledet af Ånden, har Han givet os den vigtige erklæring, der gælder for al undervisning i Hans Evangelium, uanset hvilket af Kirkens medlemmer, det er, der underviser: „Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise." (L&P 42:14).

I harmoni med Ånden i disse åbenbaringer, og med

mit hjerte fyldt af kærlighed til alle mennesker, beder jeg Kirkens medlemmer om at lære og efterleve Evangeliet, samt at de vil bruge deres styrke, energi og muligheder til at forkynde det i verden. Vi har modtaget et hverv af Herren. Han har givet os guddommelig myndighed. Han har befalet os til at arbejde med utrættelig flid og bringe Hans andre børn de frelsende principper, der blev åbenbaret til Profeten Joseph Smith.

Gud, vor evige Fader, er skaberen af frelsesplanen. Denne plan er Jesu Kristi Evangelium; det vil sige, at „gennem Kristi forsoning kan hele menneskeheden blive frelst ved at adlyde Evangeliets love og forordninger". (3. Trosartikel).

I enhver tidsalder, hvor Evangeliet har været på jorden, skulle det åbenbares til Herrens profeter. Disse skulle kaldes for at kunne stå som legale ledere, der kunne lede og dirigere udførelsen af frelsesprincipperne for deres landsmænd.

Joseph Smith er den profet, som Herren kaldte i vor tid, der gengav sandhederne om frelse og modtog nøglerne og fuldmagten til at forvalte disse frelsende sandheder.

Herren sagde til ham: . . . denne slægt skal modtage mit ord gennem dig." (L&P 5:10). Derefter sagde Herren, idet Han henviste til Evangeliet, der blev gengivet gennem Joseph Smith: „Dette riges evangelium skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle nationer; og da skal enden komme, eller de ugudeliges undergang. (Joseph Smiths Skrivelser 1:31).

Således kæder vi Jesu Kristi og Joseph Smiths navne sammen. Kristus er Herren; Han udarbejdede sonofferet; Han er opstandelsen og livet (se Johs. 11:25); gennem Ham opstår alle mennesker til udødelighed, medens dem, der tror på og adlyder Hans love, også vil opnå evigt liv.

Joseph Smith var en profet, kaldet i disse sidste dage til at modtage Evangeliets frelsende sandheder gennem åbenbaring, og til at stå som en legal leder, der kunne administrere Evangeliets ordinanser, idet han havde magt fra det Høje.

Eftersom det er disse sandheder, som er åbenbaret gennem Joseph Smith, der skal nå frem til hver eneste nation før Herrens andet komme, er der ikke noget underligt i, at Moroni sagde til Joseph Smith, at hans „navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer". (Joseph Smiths Skrivelser 2:33).

Der er heller intet mærkeligt i, at vi senere kan læse, at Herren siger til Profeten: „Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig, medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd." (L&P 122:1-2).

Jordens ender er nu begyndt at spørge efter Joseph Smiths navn, og mange mennesker fra flere forskellige nationer fryder sig ved det gengivne Evangelium, som han formidlede.

Lige siden begyndelsen af denne uddeling er Jesu vidnesbyrd, som blev åbenbaret til Joseph Smith, blevet prædiket i USA, Canada, Storbritannien, størstedelen af Europa og på øerne i Stillehavet.

I disse år er der sket en næsten utrolig vækst i arbejdet i Mexico, landene i Centralamerika samt i Sydamerika.

Asien bliver ligeledes åbnet for Evangeliets budskab i denne tid, og det på en måde, der overstiger alt førhen. Kirken er blevet etableret i Japan og Korea, på Taiwan og i Hong Kong, og vi er ved at begynde i Thailand, Singapore og Indonesien.

Og den dag vil komme, efter Herrens forsyn, da andre nationer, som for øjeblikket er lukkede for sandhedens budskab, skal åbne deres grænser for os, og Israels ældster vil rejse dertil for at fortælle de ærlige af hjertet i disse nationer om Kristus og Hans Riges Evangelium, som er kommet til jorden i vor tid gennem Profeten Joseph Smith.

Der er i virkeligheden flere døre åbne for os, end vi kan klare med det antal missionærer, vi kan få. Vi håber, at vi må opleve den dag, da enhver værdig og kvalificeret ung Sidste Dages Hellig vil have det privilegium at kunne drage afsted i Herrens tjeneste for at stå som et vidne om sandheden for alle verdens nationer.

I øjeblikket har vi mange, og vi kan bruge mange flere stabile og modne par i dette store missionærarbejde, og vi håber, at de, der er værdige og kvalificerede, vil ordne deres sager og reagere på kaldelserne til at prædike Evangeliet, samt at de vil opfylde deres forpligtelser på en ordentlig måde.

Vi har ligeledes og kan bruge mange unge søstre i dette arbejde, skønt det samme ansvar ikke hviler på dem på samme måde, som det gør for brødrenes vedkommende. Med hensyn til disse søstre har vi større interesse i, at de indgår de rette ægteskabelige forbindelser i Herrens templer.

Vi opfordrer Kirkens medlemmer dels til finansielt at støtte missionærarbejdet og dels til rundhåndet at bidrage til udbredelsen af Evangeliet med deres midler.

Vi værdsætter dem, der tjener så tappert i det storslåede missionærarbejde. Joseph Smith sagde: „Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og vigtigste tjeneste at prædike Evangeliet." (Teachings of the Profet Joseph Smith, p. 113).

Vi opfordrer vor Faders børn, hvor de end befinder sig, til at være opmærksomme på missionærernes ord, der når ud til verdens nationer.

Vi beder dem indtrængende om at acceptere Herren som deres Gud samt til at komme og tilbede Ham i ånd og sandhed[1] og i Jesu Kristi, vor Herres, navn. Vi opfordrer alle mennesker til at tro på Kristus, til uden forbehold at acceptere Ham som Guds Søn, som Guds enbårne Søn[2], til at have tro på Hans hellige navn og til at tilkendegive deres kærlighed til Ham ved at holde Hans befalinger og modtage dem, som Han har sendt i sit eget navn for at prædike sit Evangelium.

Vi ved, at menneskene vil få fred i dette liv og evigt liv i den kommende verden, dersom de vil have tro på Kristus, omvende sig fra deres synder, slutte den pagt med Ham i dåbens vande, at de vil holde Hans bud, og derefter modtage Helligånden ved håndspålæggelsen af dem, som er kaldet og ordineret til denne magt — og hvis de holder befalingerne.

Nu vil jeg sige til alle dem, som forsager verden og slutter sig til Kirken, samt til alle Kirkens medlemmer, at et slet og ret medlemskab af Kirken ikke garanterer os Evangeliets fulde velsignelser eller sikrer os indtræden i Det celestiale Rige. Efter dåben må vi holde befalingerne og holde ud til enden.

Nephi sagde, idet han henvendte sig til Kirkens medlemmer: „. . . efter at I er kommet ind på den lige og snævre sti, vil jeg spørge, om I har gjort alt?"

Så svarede han: „Se, jeg siger jer, nej; thi I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, som er i stand til at frelse.

Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv." (2 Ne. 31:19-20).

Ingen i hele verden kan gøre noget vigtigere end at modtage Evangeliet og arve dets hellige velsignelser. Og der kan ikke gives noget vigtigere råd til alle Kirkens medlemmer, end at de skal holde budene efter dåben. Herren tilbyder os frelse på betingelse af omvendelse og trofasthed mod Hans love.

Jeg beder alle mennesker omvende sig og tro på sandheden og lukke Kristi lys ind i deres liv, at bevare ethvert godt og sandt princip de har og hertil føje det yderligere lys og kundskab, der kommer gennem åbenbaring i vor tid. Jeg beder dem indtrængende om at tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og høste Evangeliets velsignelser.

Jeg beder Kirkens medlemmer om at gøre et retfærdigt arbejde med at holde befalingerne, søge Ånden, elske Herren, først søge Guds Rige i deres liv og derpå arbejde på deres frelse med frygt og bæven foran Herren[3].

Og nu bærer jeg mit vidnesbyrd for enhver — både medlem og ikke-medlem — om sandheden og guddommeligheden af dette store arbejde i de sidste dage.

Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus Kristus er Hans Søn. Jeg har en fuldkommen kundskab om, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith i foråret 1820 og gav ham befalinger til at indvarsle tidernes fyldes uddeling.

Jeg ved at Joseph Smith oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft, og at den kom frem, „for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk."[4]

Jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds Rige på jorden, og at den har Herrens godkendelse, som den nu er indrettet og ledet, samt at den bevæger sig på den befalede vej.

Lad ethvert menneske være på det rene med, at dette er Herrens Kirke, samt at Han leder den i alle ting. Hvor er det et privilegium at være medlem af en så guddommelig organisation.

Og jeg beder om, at Evangeliet må blive udbredt, samt at de ærlige af hjertet i hver eneste nation må blive bragt til forståelse af Herren, Jesus Kristus.

Jeg beder om beskyttelse og fremgang for missionærerne samt de nyomvendte og beder Gud, vor Fader, om at se ned til dem i kærlighed og nåde og give dem deres hjertes ønsker i retfærdighed.

Jeg beder for Kirkens ungdom og for verden i disse farlige tider, tider hvor Evangeliets standarder behøves som aldrig før i jordens historie.

Og jeg takker Herren for Hans godhed og nåde samt for alle de velsignelser, Han så rigeligt har udgydt over verden, over Hans Kirke, og over os hver især. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Se Johs. 4:24.
2 Se Johs. 1:14.
3 Se Filip. 2:12.
4 Se titelbladet i Mormons Bog.

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

At berede sig til at møde Gud

Første rådgiver i Det Første Præsidentskab og præsident for De Tolvs Råd

Mange bliver skrækslagne, når de ser og hører om de ubegribelige ting, der sker verden over — politiske intriger, krige og splid overalt, fortvivlede forældre, bestræbelser på at klare de sociale problemer, som truer med at nedbryde hjemmets hellighed, børns og unges håbløshed, når de står ansigt til ansigt med udfordringerne mod deres tro og moral.

Kun hvis I er villige til at lytte og adlyde, kan I og alle i Jeres hjem blive vejledt om den største sikkerhed på Herrens egen måde.

I disse urolige tider lyder der kvalfulde råb blandt jordens folk. Der er en intens følelse af et behov for på en eller anden måde at finde en løsning på de overvældende problemer og at lette denne bekymring fra alt, hvad der har med menneskeheden at gøre.

For den, som er fortrolig med og velbevandret i de forgangne generationers profetiske lærdomme, vil der ikke herske megen tvivl om grunden til alt det, der foregår blandt os i dag, hvor alt synes at være i oprør.

Profeti kan meget vel defineres som historie i omvendt orden. Lige for øjnene af os sker opfyldelsen af profetierne fra inspirerede profeter for år tilbage. Ved selve begyndelsen af denne uddeling blev vi i en åbenbaring fra Herren tydeligt fortalt, at dagen var nær ved hånden, da freden ville blive taget bort fra jorden, og djævelen få magt over sit eget rige. (Se L&P 1:35). Vore dages profeter har også forudsagt, at der skulle komme krige og rygter om krige, og „hele jorden skal være i bevægelse og hjertet synke i livet på menneskene, og de skal sige, at Kristus tøver med at komme til verdens ende. Og menneskenes kærlighed skal blive kold, og lovløsheden blive mangfoldig." (L&P 45:26-27).

Da disciplene spurgte Mesteren før Hans korsfæstelse angående tegn, der skulle komme umiddelbart før Hans genkomst på jorden, som Han havde forudsagt, svarede Han ved at sige, at „. . . i de dage, skal der være stor trængsel over jøderne og over Jerusalems indbyggere,

. . . Og dersom disse dage ikke blev afkortet, da ville intet kød blive frelst, men for de udvalgtes skyld, efter pagten, skal disse dage afkortes.

. . . thi nation skal rejse sig mod nation riger mod riger, og der skal være hungersnød og pest og jordskælv på forskellige steder." (Joseph Smith 1:18-20, 29).

Mesteren talte uden tvivl om tider som disse, da Han forudsagde, at der skulle være strid „mellem en mand og hans fader, mellem en datter og hendes moder og mellem en svigerdatter og hendes svigermoder,

og en mand skal få sine husfolk til fjender." (Matt. 10:35-36).

Med alt dette i tankerne kan man stille spørgsmålet: Til hvem kan de bekymrede, de ængstelige vende sig og få svar og „et ly mod skylregn" [1], som styrter ned over dem? Den almægtige Gud har gennem sin Søn, vor Herre, vist vejen og har til hele menneskeheden givet en sikker vejledning til sikkerhed, da Han forkyndte, at Herren vil have magt over sine hellige og vil regere midt iblandt dem, når Han er kommet ned til dom over verden. (Se L&P 1:36).

Han sagde til alle mennesker: „Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer.

Derfor vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer." (Matt. 24:42, 44).

Han har sagt, at Hans „disciple skal stå på hellige steder og skal ikke berøres deraf; men blandt de ugudelige skal menneskene opløfte deres røst, forbande Gud og dø." (L&P 45:32).

Med Herrens løfter i tankerne, vil jeg bruge et par minutter til at give en kort oversigt over den vidunderlige omhyggeligt lagte plan, efter hvilken enhver sjæls frelse afhænger af hans rejse gennem dødeligheden til hans endelige bestemmelsessted — en tilbagevenden til den Gud, som gav ham liv. Dette er den måde, hvorpå Herren vil holde sit løfte „at . . . have magt over sine hellige og . . . regere midt iblandt dem".

Denne plans altoverskyggende formål er beskrevet tydeligt i en

åbenbaring til Kirken i begyndelsen af denne uddeling.
For mere end et århundrede siden forkyndte Herren:
„Således har jeg sendt min evige pagt til verden, som et lys for verden og et banner for mit folk, for at ikke-jøderne kan søge til den, og for at den kan være et sendebud til at gå foran og berede vejen." (L&P 45:9).
Denne plan skulle altså være en pagt, der omfattede en kontrakt, som skulle underskrives af mere end én person. Den skulle være en standard, for Herrens udvalgte, og resten af verden skulle høste gavn af den. Dens formål var at afhjælpe alle menneskers nød og at berede verden til Herrens andet komme.
Deltagerne ved udarbejdelsen af denne plan i forudtilværelsen var alle vor himmelske Faders åndelige børn. Vore ældste skrifter, som stammer fra de gamle profeter Abraham og Jeremias, bekræfter også, at Gud eller Elohim var der; Hans førstefødte Søn, Jehova, Abraham, Jeremias og mange andre store ånder var der.
Alle de organiserede intelligenser, som var blevet ånder, var der, før jorden blev dannet, inklusiv mange af de ædle og store, hvis arbejde og handlemåde i denne sfære havde kvalificeret dem til at blive fyrster og ledere i udførelsen af denne evige plan.
Apostlen Paulus belærte i sine breve til Korinterne, at der er jo „mange ‚guder' og mange ‚herrer'", og så tilføjede han: „så er der for os dog kun én Gud, Faderen, fra hvem alt er, og til hvem vi er skabt, og én Herre, Jesus Kristus, ved hvem alt er, og ved hvem vi er skabt." (1. Kor. 8:5-6. Kursiv tilføjet).
Læg især mærke til brugen af forholdsordet „fra", da det var Faderen, der var tale om, og forholdsordet „ved", da der var tale om vor Herre, Jesus Kristus. I denne erklæring bliver det klart defineret, hvilken rolle de hver især har under udførelsen af frelsesplanen, idet Herren skal adlyde Faderens befalinger. (Se Abr. 4).
Ved at forstå dette princip i planen under Guds ledelse, får vi et glimt af Guds rådsmøde, som det kort er nedskrevet efter åbenbaring til de gamle profeter.
Under Faderens instruktioner og ved Jehovas ledelse blev jorden og alt, hvad dertil hører, organiseret og dannet. De „organiserede", de „vågede over" og „beredte" jorden. De „rådførte sig med hinanden" med hensyn til at bringe al slags liv til jorden, også mennesket, og berede det til at udføre planen, efter hvilken Guds børn kunne blive undervist og trænet i alt, hvad der var nødvendigt til det hellige formål at give enhver mulighed for at opnå „udødelighed og evigt liv" og give Gud æren for det. Evigt liv vil sige det at have evigt liv i den celestiale sfære, hvor Gud og Jesus bor, ved at gøre alle de ting, vi bliver befalet. (Se Abr. 3:25).
Planen indeholder tre karakteristiske principper:
For det første det privilegium, der bliver givet til enhver sjæl; at han selv kan vælge „frihed og evigt liv" ved at adlyde Guds love, eller „fangenskab og død" med hensyn til åndelige ting på grund af ulydighed. (Se 2 Ne. 2:27).
Med undtagelse af selve livet er handlefriheden Guds største gave til menneskeheden, idet den giver

Guds børn den største mulighed for at gå fremad i denne anden prøvetilstand. En profet-leder på dette kontinent forklarede dette til sin søn, som det står skrevet i et gammelt skriftsted: at for at kunne udføre disse Herrens evige formål måtte der være modsætninger, en lokken med det gode på den ene side og det onde på den anden side eller sagt med skriftens ord: „. . . den forbudne frugt i modsætning til frugten af livets træ: den ene sød, den anden bitter." Denne fader forklarede yderligere: „Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet." (2 Ne. 2:15-16).
Det andet karakteristiske princip i denne guddommelige plan er nødvendigheden af en frelser, og på grund af den forsoning, som Guds

højest elskede Søn bragte, blev Han vor Frelser, det „fra verdens grundlæggelse slagtede lam" (Åb. 13:8 King James Vers.), således som det blev åbenbaret for Johannes på øen Patmos. En anden profet-lærer forklarede, at Guds mission var at „gå i forbøn for alle mennesker; og de, der tror på ham, skal blive frelst." (2 Ne. 2:9).
Fra nogle med en begrænset forståelse hører vi ofte om muligheden af at blive frelst af nåde alene. Men det kræver en forklaring af en anden profet for at kunne forstå den sande lære om nåde, som han forklarede med disse meningsfyldte ord:
„Thi", sagde denne profet, „vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2 Ne. 25:23). Vi bliver ganske vist frelst på grund af verdens Frelsers forsonende blod, men kun efter at enhver har gjort alt, hvad han kunne, for at udarbejde sin egen frelse.
Det tredie store karakteristiske princip i frelsesplanen var dette, at „hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger". (3. Trosart.). Disse fundamentale love og forordninger, ifølge hvilke man kan blive frelst, bliver tydeligt fremsat:
For det første: tro på Herren, Jesus Kristus.
For det andet: omvendelse fra synd, det vil sige, at man vender sig fra de synder, der hedder ulydighed mod Guds love og aldrig vender tilbage til dem igen. Herren talte tydeligt om dette emne. Han sagde: „. . . Gå bort og synd ikke mere. Men til den sjæl, som synder (hvilket naturligvis betyder den, som vender tilbage til de synder, han har omvendt sig fra), skal de tidligere synder vende tilbage, siger Herren, jeres Gud." (L&P 82:7).
For det tredie: dåb i vand og af Ånden og, som Mesteren belærte Nikodemus, kun ved disse ordinanser kan man komme ind i Guds rige. (Se Johs. 3:4-5).
Denne samme belæring blev kraftigt understreget af den opstandne Frelser over for de hellige på dette kontinent i det, der sandsynligvis var Hans sidste budskab til Hans disciple: Mesteren belærte sine trofaste hellige om, at „intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.
Og dette er befalingen: Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag.
Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium . . ." (3 Ne. 27:19-21).
Hvis alle Herrens børn, og det vil sige alle, som lever på denne jord, uanset nationalitet, hudfarve eller tro, vil lægge vel mærke til råbet fra den sande budbringer med Jesu Kristi Evangelium, kan enhver, når den tid kommer, se Herren og vide, at Han er Herren, således som Han har lovet, og så vil deres kaldelse og udvælgelse blive urokkelig.[4] De vil blive „Moses's og Arons sønner, Abrahams sæd . . . og Guds udvalgte". (L&P 84:34).
Dette løfte, der venter dem, som er trofaste indtil enden, blev tydeligt skildret i Mesterens lignelse om den fortabte søn. Til sønnen, som var trofast og ikke forødte sin fødselsret, lovede faderen, som i Mesterens lektie er vor Fader og vor Gud: „Mit barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit." (Lukas 15:31).
I en åbenbaring til en profet i vor tid lover Herren i dag de hellige og trofaste, at „. . . alt det, som min Fader har, gives ham." (L&P 84:38).
Eller vil vi være som de dumdristige mennesker, der nærmede sig Niagara Falls' farlige strømhvirvler? Trods flodvagternes advarsler om at bringe sig i sikkerhed før det var for sent og uden at tage det mindste hensyn til advarslerne lo de, dansede de, drak de, spottede de og omkom.
Jesus græd, da Han så, at verden omkring Ham tilsyneladende var blevet forrykt og ustandseligt spottede Hans bønner om, at de skulle komme med Han ad den snævre og trange vej[5], som var så tydeligt afmærket i Guds evige frelsesplan.
Åh, kunne vi blot igen høre Hans bønner, som Han dengang råbte ud:
„Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke." (Matt. 23:37).
Åh, om verden dog blot kunne se det hellige billede af Mesteren, der opfordrer os i dag, som Han gjorde til Jerusalems indbyggere:
„Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.
Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone." (Åb. 3:20-21).
Her er så frelsesplanen, som den

sande Kirke belærer om, den Kirke, som er grundlagt på apostle og profeter med Kristus, Herren, som hovedhjørnestenen (Ef. 2:20), ved hvilken der kun kan komme fred, ikke som verden giver, men som kun Herren kan give til dem, der overvinder verdens fristelser, ligesom Mesteren gjorde.

„Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." (Ap. G. 4:12).

Om alt dette bærer jeg mit oprigtige vidnesbyrd i Herrens Jesu Kristi navn.

Ved et møde fornylig hørte jeg en ung piges hjertevarmende vidnesbyrd. Hendes fader var ramt af en ifølge lægerne uhelbredelig sygdom. En morgen, efter en nat med mange smerter og lidelser, sagde denne plagede fader til sin hustru: „Jeg er så taknemmelig i dag." „For hvad?" spurgte hun. Han svarede: „Fordi Gud har givet mig endnu en dag sammen med dig."

I dag ønsker jeg mig af hele mit hjerte, at alle, der er indenfor denne udsendelses rækkevidde, på lignende måde ville takke Gud for endnu en dag! Hvorfor? For muligheden af at kunne tage sig af en eller anden uafsluttet sag. For at kunne omvende sig; for at kunne rette nogle fejltrin; for at kunne øve god indflydelse på et lunefuldt barn; for at kunne række hånden ud til en, der har brug for hjælp — kort sagt: at takke Gud for endnu en dag til at berede sig til at møde Gud.[7]

Prøv ikke på at leve for mange dage frem i tiden. Søg styrke til at klare dagens problemer. I sin bjergprædiken formanede Herren:

„Derfor må I ikke være bekymrede for dagen i morgen; thi dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage." (Matt. 6:34).

Gør alt, hvad I kan og overlad resten til Gud. Det er ikke nok at sige: jeg vil gøre mit bedste, men sig hellere: jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt; jeg vil gøre alt, hvad der er nødvendigt.

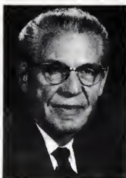
På en plade på en af væggene i Radio City Music Hall i New York City står disse visdomsord:

„Menneskets endelige skæbne afhænger ikke af, om han kan lære nye lektier eller gøre nye opdagelser og erobringer, men om han kan acceptere de lektier, der er givet."

Min bøn er, at budskabet i disse visdomsord må blive til en beslutning i alle os, der lytter her i dag, om at vore øjne hele tiden må være rettet mod Gud, således at hele vort legeme må fyldes med lys og der intet mørke må være i os, så vi må kunne fatte alle ting. (L&P 88:67).

Gud give, at det ma være sa. Jeg beder derom i Jesu Kristi navn. Amen. ○

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Anden rådgiver i Det Første Præsidentskab

Ve jer. . .I hyklere

Tale givet lørdag morgen d. 3. oktober 1970

Forleden dag talte jeg med én, som sagde: „Dér går en mand, som man kan have fuld tillid til. Man ved altid, hvor han står. Han foregiver aldrig noget, men er altid oprigtig og altid sig selv."

Den samme dag var der én som sagde, idet han refererede til en anden mand: „Er det ikke for dårligt, at man aldrig ved, hvor han står? Man ved aldrig, om man kan stole på det, han siger. Jeg tror, at Herren ville have kaldt ham for en hykler." Jeg følte mig enig med ham.

Det er om hykleri, jeg ønsker at tale i dag, især til medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hvor som helst de befinder sig. Vi har ca. 3 millioner medlemmer, som består af alle mulige slags mennesker, varierende fra dem, som fuldt ud har helliget sig og er indstillet på at yde alt, hvad de kan i Herrens og næstens tjeneste, og til dem, som endnu ikke er helt omvendte, og som ikke kan indse vigtigheden af at efterleve Jesu Kristi belæringer og være aktive og rede til at tjene, hvor det er muligt.

Hvis vi skal kunne nyde Herrens velsignelser og tilliden fra de mennesker, vi omgås, må vi være rede til at efterleve Evangeliet og være ærlige og aktivt engageret i at praktisere og belære om dets lærdomme, og aldrig foregive noget, vi ikke er. Jesu Kristi Evangelium fortæller os, hvordan vi bør leve. Lad os se på nogle af dets store sandheder.

Herren har sagt:

„Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39).

„. . . Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø . . ." (Johs. 11:25-26).

Og derpå svaret til de lovkyndige, som fristede Ham: „. . . hvilket bud i loven er det største?" „. . . Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som dig selv.'

På disse to bud hviler hele loven og profeterne!" (Matt. 22:36-40).

Vi bliver fortalt, at „ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden." (Jak. 1:27).

De Ti Bud bliver givet os i et meget klart sprog, de behøver ikke nærmere omtale og er hævet over enhver tvivl. Bjergprædikenen lader ingen tvivl om Kristi budskab til menneskene, og hvad vore ansvar er, hvis vi ønsker at nyde Hans velsignelser og have de høje leveregler, efter hvilke vi bør styre vort liv.

Jesus sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ,Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21).

I disse sidste dage siger Han: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L&P 82:10).

Og Han gav os sit vidunderlige løfte: „Alle hellige, der . . . vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L&P 89:18-21).

Vi bliver formanet om at være oprigtige i troen og advaret mod ondskab og hykleri. I virkeligheden lagde Frelseren stor vægt på det skadelige ved hykleriet. Han var meget hård i sin fordømmelse af dem, som foregav ét og praktiserede noget andet. Han sagde: „Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! . . . I slanger, I øgleunger! hvordan kan I undgå at dømmes til Helvede?" (Matt. 23:29, 33. Kursiv tilføjet).

„Ve" betyder ifølge ordbogen en elendig eller sørgelig tilstand, en tilstand af dyb lidelse, ulykke, bedrøvelse, græmmelse. „Hykler" er en, der kun foregiver at have tro, eller en, der udgiver sig for noget andet, især når det drejer sig om at give et falsk udseende af dyd eller religion.

Frelseren omtaler forskellige ek-

sempler på hykleri, og i hvert tilfælde sagde Han: „Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere!"
Jeg kunne tænke mig at omtale disse og andre former for hykleri. Medens jeg gør dette, kunne vi passende se på os selv og se, hvorledes de passer på os. Når vi ser forholdene i verden i dag, er jeg sikker på, at vi vil opdage, at hykleri og krænkelsen af retfærdighedens principper og ærbarhed har bragt vore statslige og individuelle forhold i den sørgelige tilstand, som de er i nu.
Herren sagde: „De binder tunge byrder ... på menneskers skuldrer; men selv vil de ikke røre dem med en finger.
Alle deres gerninger gør de, for at folk skal lægge mærke til dem ... Og de ynder den øverste plads ved gæstebudene og de fornemste sæder i synagogerne.
... I opæder enkers bo og beder længe for et syns skyld, derfor skal I få des hårdere dom.
... I giver tiende af mynte og dild og kommen og har forsømt det i loven, der har større vægt: ret og barmhjertighed og troskab. Det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet.
I blinde vejledere, I, som sier myggen af, men sluger kamelen!
... I renser det udvendige af bæger og fad, men det er rov og umættelighed, der har fyldt dem indvendig.
... I er ligesom kalkede grave, der jo udvendig ser kønne ud, men indvendig er fulde af dødningeben og alskens urenhed.
Således ser også I udvortes retfærdige ud for mennesker; men indvortes er I fulde af hykleri og lovløshed.
... I bygger gravmæler over profeterne og pynter de retfærdiges grave og siger:
‚Havde vi levet i vore fædres tid, så ville vi ikke have været medskyldige med dem i profeternes blod.'" (Matt. 23:4-6, 14, 23-25, 27-30).
Vi kan passende spørge os selv, om en sådan falskhed er til stede i vor egen påståede kristenhed. I de dage, såvel som i dag, havde de broderskaber, hvori loven blev strengt overholdt, men de ignorerede dem udenfor, ved at betragte alle andre med foragt og fordømmelse, hvorved de overholdt loven men begik forbrydelse mod lovens ånd.
Hvor mange af os er skyldige i at holde lovens bogstav og glemme lovens ånd ved at lade være med at vise medlidenhed og tro mod vor næste? Lægger vi mere vægt på en ydre handling, som kan ses af andre mennesker, end på en forandring i hjertet? Den eneste måde, vi kan rense os indvendigt på, er ved at være rene af hjertet ved at være ydmyge og vende os fra vor syndige levemåde og ved virkeligt at efterleve Jesu Kristi Evangelium. Vi kan måske narre andre mennesker, men vi kan ikke narre Gud.
Er der fare for, at hele vor civilisation skal blive som hvidkalkede grave? Vi har vidunderlige maskiner, himmelstræbende bygninger og tusinde tegn på det, vi kalder fremskridt, men indenfor gærer det, strid mellem mennesker og nationer, uløste fattigdomsproblemer og døde mennesker fra talløse krige. En har engang sagt: „Vi prøver stadig at beskytte os selv ved at kalke graven."
Med al den forbrydelse, forandring i befolkningen fra land til by, løse moralbegreber, pornofilm og -litteratur, etc., er det bydende nødvendigt, at vi står fast i retfærdighedens sag.
Vi må være foruroliget over brugen af narkotika, som ødelægger liv og bringer fortærende elendighed, ikke blot til brugerne men også til dem, som er omkring dem. Men hykleri i de voksnes levemåde har en alvorlig indflydelse på vore unge mennesker, som anvender denne form for protest. Hvad vi prøver på at sige er dette, at de unge bliver påvirket af hykleriet hos dem, som accepterer en aperitif før maden og andre skadelige vaner, og som dog bliver hysteriske, fordi de unge har fundet andre måder at kopiere deres forældre på. De unge vil kun være opmærksomme, hvis deres forældre viser det gode eksempel.
Lige så stort vort ansvar er gennem lovgivning og andre metoder at forhindre vore unge medborgere i at falde som ofre for dem, som er opsat på at gøre dem til slaver af disse onde vaner, lige så stort er vort ansvar for at rehabilitere dem, som er bukket under. Hvordan kan vi kalde os selv kristne, og sige, at vi elsker vor næste — som er enhver, der har brug for hjælp — og lade være med at arbejde sammen med andre, som gør alt, hvad de kan, for at hjælpe alkoholikere, narkomaner og prøveløsladte fra vore fængsler? Og dog er der nogle, der ligefrem hindrer sådanne bestræbelser, fordi de nægter at have noget sådant i deres midte. Men disse ulykkelige mennesker har brug for vor hjælp. Selvfølgelig skal vi være beredte til at være gode samaritanere og hjælpe hvor som helst, det er muligt.
Hvor mange af os holder Visdomsordet fuldstændigt, men er meget voldsomme i vore fordomme og fordømmelse af andre? Er der nogle af os forretningsmænd, som er overdreven venlige og yderst re-

gelmæssigt overværer møderne i Kirken og dog accepterer grelle uligheder i det sociale mønster, og som kan være uretfærdige eller uærlige i vore forhold til vor næste? Er vi virkelig interesseret i og bekymret for vor næstes velfærd? Besøger vi enkerne og de faderløse og føder og klæder og trøster de fattige og nødlidende? Profeten Alma så i sin tid „den store ulighed blandt befolkningen, nogle var opblæste i stolthed og ringeagtede andre og vendte ryggen til den nødlidende og den nøgne og dem, der var sultne og tørstige, syge og besværede.
Og dette blev årsag til stor bedrøvelse blandt folket, men andre nedlod sig til at hjælpe dem, som trængte til deres hjælp, såsom at give af deres gods til de fattige og trængende, bespise de sultne . . ." (Alma 4:12-13).

De nylige forandringer i Hjælpeforeningens struktur og program vil nu gøre vore søstre i stand til at hellige mere af deres tid og energi til det hovedformål, de blev organiseret for, nemlig at tage sig af Zions mødres og søstres åndelige, mentale og moralske velfærd. De bør undervise i Evangeliet, forberede vore kvinder i alle aldre til at blive bedre husmødre samt uselvisk at tjene dem, der er i nød.

Søstrene i denne store organisation giver mange, mange timer hver uge til uselvisk tjeneste, og dog er der stadig mange syge og ensomme, som ikke er blevet hjulpet. Vi bør alle finde lejlighed til at hjælpe og trøste dem, der har brug for det. Vi bør ikke forsømme denne pligt og mulighed og i stedet lade os optage af kun at søge efter selviske, verdslige fornøjelser og materielle goder.

Alt for ofte undskylder vi os fra religiøs aktivitet, som inkluderer både det at vise kærlighed for vor næste og komme regelmæssigt i Kirken, ved at sammenligne vore aktiviteter med andres og ved at sige, at vi gør lige så meget, som de gør, eller vi er lige så gode, som de er. Nogle siger: „Jeg går ikke i kirke, fordi jeg ønsker ikke at være en hykler, ligesom ham der. Jeg kan være religiøs uden at gå i kirke. Jeg kan tilbede Herren på fisketuren eller i skoven ved at føle mig ét med naturen."

Hør hvad Herren har sagt:

„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt. Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid." (L&P 59:9-11).

Vi kan ikke vælge hvilken del af Evangeliet, vi synes er sand, eller hvilken del, vi bør efterleve. Vi kan ikke inddele vort liv i afdelinger, uden at der er en indbyrdes forbindelse. Frelseren sagde: „. . . det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet." (Matt. 23:23). Vi må være kristne i hver eneste gerning, og ved vor levemåde vise vor kærlighed for Herren, vor Gud, og vise kærlighed for og være interesserede i hinanden. Vi, I og jeg, må sætte vort personlige hus i orden. Vi må ikke være hyklere.

Harry Emerson Fosdick[1] bemærkede, at der findes to slags hykleri: når vi prøver på at gøre os bedre, end vi er, og når vi prøver på at gøre os værre, end vi er. Vi har talt om den slags hykleri, hvor man foregiver at være mere eller bedre, end man er. Alt for ofte ser vi imidlertid medlemmer af Kirken, som

er overbeviste i deres hjerter og tror, men som på grund af frygt for den offentlige mening ikke rejser sig og viser det. Denne form for hykleri er lige så alvorlig som den anden; det gør det svært for andre at respektere os, og det har ofte en ugunstig virkning eller indflydelse på andre medlemmer af Kirken, som forventer, at vi står ved vort tilhørsforhold til Kirken og ikke tøver med at manifestere vor tro.

Kun når vi alvorligt stræber efter at efterleve Kristi lærdomme, kan vi virkelig gøre åndelige fremskridt. Vi må ikke være bange for, hvor som helst vi er, at leve op til vor overbevisning og Kirkens standarder. Folk forventer det af os og respekterer of for det, selv om de kritiserer og latterliggør os. At efterleve høje standarder kan ikke støde samvittighedsfulde og retfærdigt tænkende mennesker.

For ikke så lang tid siden talte jeg med en lille familie på tre medlemmer, som var blevet omvendt til Kirken få måneder i forvejen. I løbet af vor samtale sagde faderen, at de var blevet inaktive og ikke gik i Kirke mere, og jeg spurgte dem hvorfor. Han forklarede, at missionærerne var så gode eksempler på et godt og renlivet retfærdigt folk; men da de kom til deres ward, så de så mange mennesker, som ikke efterlevede det, Kirken belærte dem om, hvad de ellers sagde, de gjorde, og som resultat deraf blev de mismodige og mistede troen på Kirken. Jeg tror, at dette lærer os to meget vigtige lektier: For det første er det vort ansvar at leve således, at vi øver en god indflydelse på andre mennesker, og at vi aldrig vil være årsag til at så tvivl i deres sind på grund af hykleri i vor adfærd.

For det andet bør vi altid tage os i agt for, at andres hykleriske adfærd ikke kommer til at få indflydelse på vort liv og så tvivl i vort sind, så vi som følge deraf ikke efterlever Evangeliets lærdomme. Det er yderst vigtigt, at vi som medlemmer af Kirken står fast og forenet for sandhedens og retfærdighedens sag. Vi har erklæret over for verden, at vi har Kristi Evangelium, at vi vil tage kampen op mod laster og uvaner. Skal vi stå fast, eller skal vi jages og kastes hid og did af vinden som en havets bølge?[2] Skal vi svigte retfærdighedens sag for at behage menneskene, fordi vi hellere vil tjene med læberne end med hjertet, eller på grund af en eller anden politisk magt?

Vi må ikke være som dem, Johannes refererede til, da han sagde: „Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt . . . thi de ville hellere have ære fra mennesker end fra Gud." (Johs. 12:42-43).

Prøv at forestille jer den store indflydelse, Kirken med dens næsten 3 millioner medlemmer kunne have på verden, hvis hver eneste af os ville være, som vi foregiver at være, hvis enhver var en virkelig kristen, som aldrig foregav noget, hvis vi var ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende, gjorde godt mod alle mennesker og altid tragtede efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.[3]

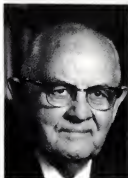
Lad os lytte til profeterne og leve efter deres ord. Lad os ikke være skyldige, som de skriftkloge og farisæerne var i fordums tid, ved at forstærke Kristi lidelser, ved at forkaste Ham og Hans lærdomme, som Han gav os sammen med sit liv, således at vi kan være lykkelige her og få et evigt liv efter dette. Lad os ikke bringe os selv i den situation, Han beskriver, da Han slutter sin revselse af hyklerne:

„Se, jeres hus bliver forladt og overladt til jer selv!

Thi jeg siger jer: fra nu af skal I ikke se mig, før den tid kommer, da I siger: ‚Velsignet være den, som kommer, i Herrens navn!'" (Matt. 23:38-39).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, Søn af den levende Gud, at Evangeliet er blevet gengivet, og at vi, ved at efterleve dets belæringer, vil opnå evigt liv. Jeg beder ydmygt om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Fosdick, Harry Emerson (1878—1969) am. gejstlig og forfatter.
2 Se Jak. 1:6.
3 Se 13. Trosartikel.

ÆLDSTE SPENCER W. KIMBALL,
fungerende præsident for De Tolvs Råd.

De år, græshopperne åd

Lørdag eftermiddag d. 3. oktober 1970

Mine brødre og søstre og venner, og i særdeleshed vore gode medlemmer fra de forskellige oversøiske lande, det er en glæde for mig at være sammen med jer til denne dejlige konference.

Ca. hundrede meter til højre for os står et smukt granit-monument kronet med en globus af sten, og på den to broncemåger. Foran dette monument har der stået millioner af turister, og lyttet til den fængslende beretning om Guds barmhjertighed over for mormonpionererne.

Fuglenes broncevinger er bredt ud, ligesom Kirkens arme, for at omslutte alle folkeslag i hele verden. Og globussen er profetien om den verdensomspændende kirke og et minde om den sten, Daniel i et syn så blive revet løs fra bjerget, ikke ved menneskehænder, og rulle frem og opfylde jorden.[1]

På tavlen fortælles historien om det uopdyrkede, øde land, om okseforspande, om plovmænd og hænder, der sår sæd. Det skildrer invasionen af de nådeløse insekter, og kampen repræsenteret ved manden, der synker mod jorden, mat og med hængende arme og bøjet hoved. Fortvivlelsen har overvældet ham. Kvinden er også udslidt af hårdt arbejde. Der er noget rørende over hendes legemes træthed, hendes ansigt er vendt mod den ubarmhjertige himmel. De ser mågerne over deres hoveder. Kommer de for at gøre ødelæggelsen fuldkommen? Mågernes sejr og høstningen af kornet, som blev reddet, er skildret. Total hungersnød var afvendt.

Den ægyptiske plage var ikke den første, og den føromtalte ulykke var heller ikke græshoppens, springerens, æderens, gnaverens sidste invasion. Da vi besøgte Australien for år tilbage, hørte vi ofte, at nu havde den og den mand givet op. Oldtidens folk karakteriserede sådanne situationer med vendingen: „De år, græshoppen åd". (Joel 2:25, King James version.)

Der fortælles om, at græshoppen er en art fra en stor insektfamilie, med et par antenner, lange bagben og kraftige lår, som laver den velkendte lyd, når de bliver gnedet mod vingerne. De yngler på flodbunde og solfyldte sænkninger i terrænet og formerer sig med en foruroligende hastighed, fylder luften og slører dagslyset. Horder af disse insekter har plaget de vestlige stater såvel som mange andre dele af verden og forårsaget ødelæggelser for mange millioner dollars. De har været årsag til mange menneskers hungersnød og død.

Disse insekter var, ligesom græshopperne i Utah, stærkt involverede i Ægyptens historie:

Moses og Aron bønfaldt og truede Farao til at frigive sin hær af slaver. Regenten var hård og stædig. Under hver plage lovede han at gøre, som de ville, men så snart lidelserne var overstået, glemte han sine løfter.

Moses advarede: „Så siger Herren, hebræernes Gud: Hvor længe vil du vægre dig ved at ydmyge dig for mig? Lad mit folk rejse, at de kan dyrke mig!" (2. Moseb. 10:3).

Plagerne kom hurtigt efter hinanden: da „. . . alt vandet i Nilen forvandledes til blod", og da „frøerne (kravlede op og fyldte Ægypten)", og da „vældige bremsesværme trængte ind", da „støvet . . . blev til myg", da sod kastet af Moses „blev til betændelse, der brød ud i bylder på mennesker og kvæg." Der kom „torden og hagl; ild for ned mod jorden, . . . og haglen (slog) alt ned, hvad der var på marken, . . . alle markens urter . . . og alle markens træer knækkede den." „Hørren og byggen blev slået ned, thi byggen stod i aks og hørren i blomst." (2. Moseb. 7:20; 8:6, 24, 17; 9:10, 23, 25, 31).

På Faraos gentagne afvisninger citerede Moses Herren: „. . . Lad mit folk rejse . . . Men hvis du vægrer dig . . . se, da vil jeg i morgen sende græshopper over dine landemærker." (2. Moseb. 10:3-4).

„Udsæd i mængde skal du bringe ud på marken, men kun høste lidt, thi græshopperne skal fortære den;" (5. Moseb. 28:38.)

„. . . og da det blev morgen, førte østenstormen græshopperne med sig . . . så jorden blev sort af dem, og . . . der blev intet grønt tilbage på træerne eller på markens urter i hele Ægypten." (2. Moseb. 10:13, 15).

Det larverne levnede, åd græshopperne, og det græshopperne levnede, åd kålormene. Og endnu en afgrøde gik tabt.

Og medens jeg sad og tænkte på „de år, græshopperne havde ædt", kom jeg til at tænke på mange menneskers spildte weekends og år.

Fra en fjern stat kom engang et brev fra en mand, som var blevet døbt et år i forvejen. Jeg citerer fra hans brev:

„Jeg vil sætte stor pris på at få mit navn slettet i Kirkens bøger. Jeg synes, at Kirkens krav er for store. Jeg fik undervisning af missionærerne, og så blev min dåb planlagt. Jeg fortryder det ikke helt, for det var belærende.

Til sidst gik det op for mig, hvad det var, jeg var blevet involveret i. Jeg var ude af stand til at forsage disse fire ting: tobak, spiritus, kaffe og te. Det gav mig flere bekymringer, end jeg kunne magte. Og jeg har brug for at være accepteret ... og jeg følte mig ikke accepteret, når jeg ikke var i stand til at tage del i mine medmenneskers glæder.

Desuden synes jeg ikke, at jeg kan give fra tre til fem timer af min tid hver søndag samt en tiendedel af min indkomst. Dette er imod min natur ...

Jeg er meget ked af al den ulejlighed, jeg har været årsag til. Ingen bør føle sig skyldig ... Det er min egen skyld det hele. Jeg håber, at De kan tilgive mig ... min beslutning er taget."

Og hans beslutning var i sandhed sørgelig. Hans år går — det ene efter det andet — og bliver i overført betydning ædt af græshopperne, larverne og kålormene, medens han vender tilbage til verden. Bortset fra dette tilfælde er vore medlemmer i almindelighed ikke foruroligede over at ofre fire til fem timer på sabbaten og give en tiendedel af deres indkomst og holde Visdomsordet.

Marden siger: „... møllen kan ikke male med vand, som er passeret." (Orison S. Marden, Pushing to the Front, vol. 1, p. 13.)

For nogle dage siden mødte jeg en nylig omvendt familie, som så glædestrålende ud, da de hilste på mig.

Jeg spurgte dem, hvorlænge de havde været medlemmer af Kirken, og svaret lød: „To måneder." Så sagde de, med på én gang begejstring og beklagelse: „Tænk på alle de år, vi kunne have været lykkelige i Kirken!" Græshopperne havde ædt deres år.

En eller anden har engang sagt: „‚Åh, hvis jeg dog bare havde ...!' eller, Åh. hvis jeg dog bare ikke havde ...!' er det stille råb fra mange mennesker, som ville give selve livet for at kunne få lov til at gå tilbage og gøre en eller anden fejl god igen." (Marden, p. 15).

I 1834 var et højråd ved at blive organiseret af Profeten Joseph Smith. Denne beretning kommer fra L. D. Young:

„... jeg begik en alvorlig fejl og ønsker at offentliggøre den som en lektie for andre. Profeten bad mig om at tage plads med brødrene, som var blevet valgt til dette (høje) råd. I stedet for at gøre dette, rejste jeg mig og undskyldte mig med min manglende evne til at udfylde en så ansvarsfuld stilling, og jeg udviste, syntes jeg, megen alvor for sagen.

Profeten sagde så, at han slet og ret ønskede, at jeg skulle tage plads, men da jeg stadig undskyldte mig, udpegede han en anden i stedet for. Jeg tror, at dette var grunden til, at han aldrig siden kaldte mig til at udfylde en vigtig stilling i Præstedømmet. Jeg har siden lært at gå, når jeg bliver kaldet, og ikke sætte min egen vurdering op imod dem, som er kaldede til at være ledere i dette kongedømme."

Græshopperne gik til arbejdet. Tænk på alle de år med muligheder denne gode mand har mistet.

Jeg kender én bestemt mand, som blev meget bekymret, da hans stavspræsident bad ham om at blive biskop for sit ward. Hans ansigt blev askegråt. Han fremstammede et afslag. Han sagde nej til store privilegium at blive dommer i Israel, en leder for menneskene. Stavspræsidenten, der følte, at afslaget blot var et udtryk for forsagthed og en følelse af utilstrækkelighed, forsøgte at overtale ham, men beslutningen var taget.

Siden den dag, har der været mange år, som græshopperne har ædt. I den forbindelse kommer jeg også til at tænke på familierne Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, Martin Harris og de mange andre, som lukkede døren for deres muligheder.

„Husk på, at disse fire ting kommer aldrig tilbage: ordet, der er sagt, pilen, der er affyret, livet, der er gået og de forsømte muligheder." (Marden, p. 67).

En anden ung mand, som var et trofast medlem af Kirken, blev forelsket i en smuk pige, som ikke var medlem af Kirken, og da tiden for et ægteskab nærmede sig, blev det bestemt, at det skulle være en borgerlig vielse „til døden jer skiller". Han protesterede svagt, men hun, der havde en stærkere vilje, sejrede. En vielse for tid og al evighed i templet betød ikke noget for hende.

Han håbede, at han en dag kunne døbe hende, men årene fløj afsted, og der kom børn, og de voksede op uden Evangeliet. Chancerne var spildt, årene gået tabt — år, som aldrig kan indhentes, for tiden

flyver med lysets hast og kan ikke kaldes tilbage.

Var dette græshoppe-år?

Shakespeare skrev:

„Der er et tidevand i menneskelivet, som, når det stiger, gør, at alting lykkes. Forpasses det, er hele livet spildt og står på grund i magtesløs elendighed. Vi stiger nu på denne store bølge og må benytte strømmen, mens den er der, eller la' alting fare —" (Julius Cæsar, 4. akt, 3. scene. Overs. Ole Sarvig.)

Græshopperne har altid været på færde. Civilisationen fortæres af larver.

Benjamin Franklin[1] sagde: „Elsker du livet? Så lad være med at ødsle tiden bort, for tiden er det materiale, livet er lavet af."

En anden sagde: „Selve evigheden kan ikke tilbagegive de tabte minutter."

„Jeg spildte tiden, og nu spilder tiden mig." (Shakespeare.)

Da jeg var en lille dreng, var jeg meget betaget af et ungt par, som lige havde indgået et borgerligt ægteskab. Han var en smuk ungersvend med en velnæret hest foran enspændervognen og havde nok af penge. Hun var „ballets dronning", kom fra en velhavende familie, og hendes klæder og popularitet fik de andre piger til at misunde hende.

Deres ægteskab var det, man kunne kalde ekstravagant.

Der havde været mange børn i begge familier, men deres første beslutning var, at de skulle ikke have nogen børn.

Man kunne kalde det skæbnen — der kom aldrig børn til dette hjem. Deres fornøjelser fortsatte — dans, ridning, selskaber. I løbet af årene så jeg dem blive gamle og ensomme. Han døde først. På hovedgaden i den lille by levede hun videre og gik dagligt på postkontoret og til købmanden. Årene fløj videre og medbragte en bøjet ryg og en langsom gang plus en stok. Ensomheden omgav hende. Hendes søskende var optaget af deres egne familier. Besøgene til hende blev færre og færre og kortere og kortere. Der fandtes endnu ikke radio og TV. Læsningen blev begrænset, da øjnene blev svage. Folk så kun lidt til hende og savnede hende kun lidt.

En dag fandt nogen hende. Hun havde været død i nogle dage. Alene i døden som hun havde været alene i livet. Ingen kærlige, pligtopfyldende børn til at begrave hende — ingen tårer — ingen sorg. De havde spildt årene. Var det år, som græshopperne havde ædt?

En eller anden sagde engang:

„Skæbnen er ikke omkring dig, men inden i dig — Det er dig selv, der skal forme dig selv." (Marden, p. 404.)

Mangel på planlægning bringer goldhed og sterilitet. Skæbnen stryger mennesket med sine vinger, men stort set bestemmer vi selv vor egen skæbne. Karl G. Maeser[2] giver os disse tanker:

„Og bøgerne vil blive åbnet, og min skytsengel vil stå ved min side, og idet han åbner bogen, vil han sige: ‚Se', og jeg vil se og sige: ‚Hvor smukt.' Og englen vil sige: ‚Der er det, du kunne have opnået', og så vil han vende siden og sige: ‚Her er det, du opnåede.'"

Verden er fuld af spildte muligheder. Mange af de dejlige taler, der har lydt under denne konference, har fortalt om mennesker, som ikke modtog Evangeliet, da det blev præsenteret for dem, om sørgelige hændelser fra gymnasiet, universitetet og arbejdspladsen, om spild gennem narkotika og umoralitet, om undladelse af at acceptere Kirken og tjene næsten, om et midlertidigt borgerligt ægteskab i stedet for et vedvarende og evigt, om brugen af p-pillen, abort og andre midler til at skade og ødelægge familien og hjemmelivet, som er så livsnødvendigt for vor fortsatte civilisation. Alt dette minder os om, at skønt vi skal være i verden, behøver vi ikke at være af verden.

Må vi gribe vore muligheder, efterleve Evangeliet fuldt og helt, og forberede os til den evige herlighed, som er vor mulige skæbne. Jeg beder om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Franklin, Benjamin (1706—1790). Am. videnskabsmand, opfinder og forfatter.

2 Maeser, Karl G. født i Tyskland, omvendt til Kirken, grundlægger af Brigham Young University.

BØRNENES SIDER

Dit ord er nok

AF BERNADINE BEATIE

Ahmed kom løbende fra en smal gyde i Medinaen, som den gamle bydel i Casablanca kaldes, ud på den store Hansali Boulevard, som førte ned til dokkene. Han rynkede ængsteligt panden. Han var sent på den, og Gamle Sidi ville blive sur.

„Vores båd skal være den første i havnen hver morgen", havde Gamle Sidi sagt mange gange.

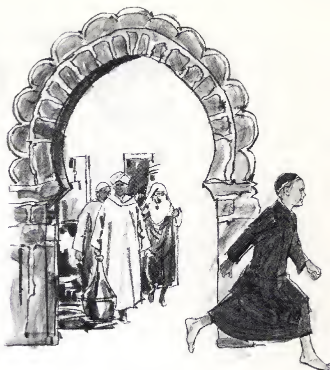
Ahmed forstod godt grunden til det. Den første båd fik altid fat i de bedste planker og brædder, som havde været brugt til at pakke lasten, og som var blevet smidt udenbords fra fragtskibene, der lå ankret op ved anløbsbroerne.

Det vrimlede med den sædvanlige slags mennesker på boulevarden: kvinder i europæisk tøj, andre var tilslørede, så man kun kunne se deres mørke øjne, tiggere i snavsede turbaner, børn, der råbte op med en blanding af fransk og arabisk, og på fortovscafeerne sad burnus-klædte mænd side om side med mænd i skræddersyede habitter. Ahmed løb forbi dem alle uden at ænse dem med et blik. Han tænkte kun på Gamle Sidi.

„Jeg vil fortælle ham, at jeg er sent på den, fordi jeg sad hos en syg ven hele natten", sagde Ahmed til sig selv. Han sukkede. Ahmed brød sig ikke om at lyve for den gamle, men Gamle Sidi ville blive mistænkelig, hvis han fik at vide, at Ahmed havde tilbragt natten med at løbe og skjule

sig for politiet. Og Ahmeds inderligste ønske var at vinde Gamle Sidis tillid.
Ahmeds tanker gik tilbage til den dag, da Gamle Sidi havde valgt ham til at ro sin båd. Der havde været et dusin andre lasede, sultne drenge for at ansøge om stillingen.
„Hvorfor vil du arbejde for mig?" havde Gamle Sidi spurgt hver enkelt efter tur.
„For at hjælpe dig, Gamle Sidi", havde drengene svaret. Ahmed tøvede et øjeblik, da det blev hans tur. Der var noget ved Gamle Sidi, som mindede ham om hans bedstefar, efter hvis død han havde været alene i verden. Ahmed plumpede ud med sandheden. „Jeg er sulten, Gamle Sidi. Jeg har brug for penge til mad og tøj."
Et smil bredte sig over Gamle Sidis ansigt. „Endelig et ærligt svar. Kom!" Han gjorde tegn til Ahmed om at følge med.
Siden den dag var Ahmed kommet til at holde af og respektere Gamle Sidi. Han troede på den gamle facon, ligesom Ahmeds bedstefar. „Må Gud være med dig", sagde han altid, når de skiltes.
Ahmed måbede af forbavselse, den første gang, han havde besøgt Gamle Sidi. Den gamles hus var lille, men gulvene var dækket med smukke tæpper, og væggene var dækket af bøger.
„Hvis min bedstefar havde levet, ville vi haft et hjem ligesom det her", sagde Ahmed stille.
„Jeg er også helt alene", sagde Gamle Sidi. „Min kone og vort eneste barn døde for mange år siden." Efter et øjebliks forløb trak Gamle Sidi på skuldrene og vendte sig bort.
„Bor du her i nærheden?" spurgte han ligegyldigt.
„Ja", svarede Ahmed. Han fortalte ikke, at hans hjem var en trækasse for enden af en mørk gyde.
Siden den dag havde Ahmed tilbragt mange timer i Gamle Sidis hjem. Den gamle lærte ham at læse. Tit, efter et par timer, lagde Gamle Sidi blidt sin hånd på Ahmeds skulder. Håbet blev hver gang vækket i Ahmeds hjerte. Det var helt sikker, den gamle ville bede ham om at blive! Men Gamle Sidi sukkede blot og forblev tavs.
I dag var det første gang i alle de måneder, han havde arbejdet for Gamle Sidi, at Ahmed kom for sent. En bølge af lettelse strømmede igennem ham, da han så, at den gamle stadig ventede på ham.
„As-salaam 'alaykum, fred være med dig", hilste Gamle Sidi Ahmed.
„Wa-'alaykum as-salaam, og fred være med dig", svarede Ahmed. „Jeg er ked af, at jeg kom for sent."
„Hvorfor kom du for sent, Ahmed?" spurgte Gamle Sidi.
„Jeg — jeg —" stammede Ahmed. Så sukkede han. Han kunne ikke lyve for Gamle Sidi. „Jeg skjulte mig for politiet. En pung var blevet stjålet i basaren i går."
Gamle Sidis øjne mødte Ahmeds. „Havde du noget at gøre med det?"
„Nej!" råbte Ahmed. „Jeg kan ikke bevise det, men jeg var ikke engang i nærheden af basaren i går."
Gamle Sidi lagde en hånd på Ahmeds skulder. „Klam wahed", han citerede et gammelt marokkansk

ordsprog, som betød: „Dit ord er nok."
Ahmed følte sig så høj som den højeste mast på det største skib i havnen. Gamle Sidi stolede på ham!
„Kom", sagde Gamle Sidi. „I dag er det måske heldigt for os, at vi er sent på den. De andre små både har været her og er sejlet igen, og et amerikansk skib har lige lagt til."
Ahmed fulgte Gamle Sidi op i båden og greb årerne. Han lo. De amerikanske sømænd smed altid mere og bedre tømmer i havnen end sømænd fra andre lande. Passagererne på de amerikanske skibe vinkede også altid og råbte hilsener til dem. Ofte gjorde de tegn til Ahmed om at sejle nærmere, og så smed de mønter og slik ned til ham.
Efter en dygtig roning var Ahmed snart oppe på siden af det amerikanske skib. En sømand vinkede og smed en tung planke over bord. Ahmed og Gamle Sidi havde hurtigt samlet alt, hvad de kunne bære. Et råb lød oven over dem og Ahmed så to kvindelige passagerer, der vinkede til dem fra det øverste dæk.
„Hallo!" råbte Ahmed tilbage, stolt over den engelske hilsen, som Gamle Sidi havde lært ham. Han roede nærmere. En af kvinderne løftede hånden, og sollyset fangede en ring, hun bar. Den glimtede som blå ild, da hun smed en håndfuld mønter ned i båden og råbte til Gamle Sidi.
„Hvad siger hun?" spurgte Ahmed.
„Hun siger, at jeg skal bruge pengene til at købe nyt tøj til dig", sagde Gamle Sidi. „Hun tror, at du er mit barnebarn."
„Gid jeg var!" så snart ordene var

ude, blev Ahmed ked af det. For Gamle Sidis ansigt blev koldt og tillukket. Bedrøvelse omsluttede Ahmeds hjerte. Han betød ingenting for Gamle Sidi — overhovedet ingenting!"
Kvinden kaldte igen og smed flere mønter ned i båden. Ahmed bøjede sig ned for at samle dem op. En lys genstand lå blandt mønterne. Kvindens ring! Den var gledet af hendes finger, da hun smed mønterne. Hurtigt lukkede Ahmeds fingre sig om ringen. Han kiggede op. Gamle Sidi havde ikke set noget. Ahmed lod ringen glide ind i en fold ved bæltestedet og rakte ud efter årerne.
Et bedrøvet råb lød fra oven, og kvinden stillede dem et spørgsmål.
„Hvad er det?" spurgte Ahmed, idet han tvang sig selv til at se Gamle Sidi i øjnene.
„Hendes diamantring faldt af, da hun kastede mønterne", sagde Gamle Sidi. Han knælede ned ved siden af Ahmed for at undersøge båden. Ah-
(Forts. på side 40)

STOR

eller lille?

AF RUTH H. LUNDGREN

Hvor stor er du?
Er du lige så lille som en mus,
et egern eller en kat?
Nej, ikke så lille.

Er du lige så stor som en giraf,
en hest eller en stor elefant?
Åh nej, ikke så stor.

Du er for stor til at gøre nogle ting — f.eks. at sove i en dukkeseng, svømme i et guldfiskeglas, bo i et hamsterbur og tage bad i en kop te.

Du er for lille til at gøre nogle ting — f.eks. at løfte et skib, flyve som en raket til månen og bære din fader.
Men du har lige den rette størrelse til at gøre nogle ting.

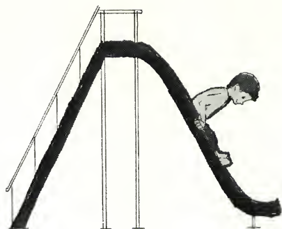

Du kan køre i en karrusel; du kan glide ned ad en rutschebane og gynge i en gynge. Du kan tage dig en tår vand og du kan selv tage dine sko på.
Ja, du har lige netop den rette størrelse for mange ting.

Når du står ved siden af din lillesøster, føler du dig stor.
Når du står ved siden af din storebror, føler du dig lille.
Når du leger med din bedste ven, føler du, at du har den rette størrelse, fordi I er næsten lige store.
Hvor stor er du?

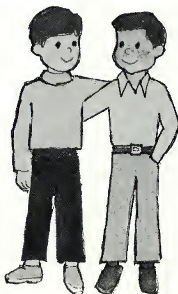

(Forts. fra side 35)
med skælvede, fuld af frygt for at Gamle Sidi skulle høre hans hjerte hamre. Han ville ikke have gjort det, fortalte han sig selv, hvis kvinden havde været fattig. Men hun var rig. For Ahmed betød ringen mad, tøj og et sted at bo.

Kvindens råb bragte en af skibets officerer til rælingen. Han smed en rebstige ned over siden, og en sømand klatrede ned for at være med i eftersøgningen. Med Ahmeds hjælp blev tømmeret flyttet rundt og hver tomme af båden blev undersøgt.

„Hvorfor tilkalder De ikke havnepolitiet og får drengen og den gamle mand visiteret?" spurgte sømanden officeren.

Gamle Sidi rettede sine skuldre. „Jeg stjæler ikke", sagde han stolt.

„De kan stole på ham", sagde officeren. „Han er marokkaner."

„Hvad med drengen?" spurgte sømanden.

„Hans ord er også nok", sagde Gamle Sidi.

I stedet for at føle sig lettet, følte Ahmed det, som om en tung sten faldt ned på hans hjerte. Gamle Sidi følte ikke kærlighed for ham, men han stolede på ham. Pludselig vidste Ahmed, at han ikke kunne svigte denne tillid — ikke engang for en diamant. Han vendte ryggen til sømanden og Gamle Sidi, gav et råb fra sig og faldt ned på knæ. Da han rejste sig, lå ringen i hans hånd.

Sømanden greb den og skyndte sig op ad stigen.

„Vent!" råbte kvinden, da Ahmed begyndte at ro hurtigt bort. Ahmed lod som om han ikke forstod det.

„Hvorfor vendte du ikke tilbage?" spurgte Gamle Sidi, da de nærmede sig stranden. „Hun ville belønne dig."

„Jeg havde ringen hele tiden! Jeg ville have solgt den!" Det var næsten som om ordene blev revet fra Ahmeds hjerte.

„Jeg ved det, Ahmed. Jeg så ringen, da den faldt ned sammen med mønterne."

„Hvorfor lod du dem så ikke undersøge mig?" råbte Ahmed.

„Mit hjerte fortalte mig, at du ville aflevere ringen. Desuden bebrejder jeg mig selv, Ahmed. Du holder af mig; jeg har set det i dine øjne. Til gengæld burde jeg have givet dig al den kærlighed, som du fortjente og havde brug for. Men jeg var bange."

„Bange? For mig?" spurgte Ahmed.

„Jeg er gammel, Ahmed. Jeg ønskede ikke at have det besvær og ansvar med at passe et barnebarn. Vi kan tale mere om det, når vi kommer hjem til os selv."

Ahmed så hurtigt op, bange for, at han havde misforstået det.

„Ja, jeg ønsker, at du skal bo hos mig, Ahmed. Jeg har også brug for en familie." Der var et glimt i Gamle Sidis øjne. „Det vil ikke være let for dig hele tiden. Jeg er gammel og tit gnaven. Der kan komme tider, hvor du ville ønske, at du havde en diamant i stedet for en bedstefar."

Ahmed lo højt. „Aldrig!" råbte han. „Aldrig!"

At være i verden, men ikke af verden

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Da selviskhed, vold og umoralskhed er blevet de vigtigste bevæggrunde i menneskets handlinger, bliver det et stigende ønske hos mange at flygte fra sådanne omgivelser. Nogle prøver på at finde et område, hvor størstedelen af indbyggerne er medlemmer af Kirken.

Det bliver mere og mere tydeligt, at der er en grænse for, i hvor høj grad vi fysisk kan sætte os selv uden for virkningen af vor verdens onde indflydelse ved at isolere os i bestemte samfund. De unge mennesker kan derfor have brug for at nyorientere sig, medens de vokser op til modenhed i et gudløst og sensuelt verdenssamfund, hvor alt er tilladt.

Måske er det første punkt i denne nyvurdering perspektivet. Profeten Joseph Smith udtrykte sit perspektiv i afsnit 127 i Lære og Pagter, vers 2: „De farer, som jeg er blevet kaldet til at gennemgå, synes mig meget ringe, eftersom menneskenes misundelse og vrede har været min bestandige lod alle mine livsdage; af hvilken grund ville være mig en gåde, om jeg ikke, før verdens grundvold blev lagt, var bestemt til noget godt eller ondt . . ."

Profeten troede på, at denne skæbne, denne livsmission var og ville være sand for alle, som ville vælge at tage imod Evangeliet og hellige sig i fuld tjeneste at bygge Guds Rige.

„Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 442.)

Med en sådan forståelse af deres livsmission, bør Kirkens unge være stolte af at være med til at opbygge riget, hvor som helst de befinder sig. Ingen generation i hele verdenshistorien har været uden problemer med hensyn til at kæmpe mod det onde. Ondskab og synd når hurtigt hver eneste afkrog i verden, særlig i disse tider med hurtig kommunikation. Disse områder vil være begunstigede i nogle få år endnu. Efter disse vil karakterstyrke og troskab mod evangeliske principper være nødvendige for at stå imod dårlige omgivelsers nedadtrækkende indflydelse.

Den sande karakterstyrke får man ved at være engageret i gode aktiviteter. Kirkens unge mennesker har fået mulighed for dette, hvilket bliver nævnt i en skrivelse fra Profeten Joseph Smith den 6. september, 1842:

„. . . thi det er nødvendigt, når tidernes fyldes uddeling oprettes, hvilken uddeling nu er begyndt at indtræde, at en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger, nøgler, magter og velsignelser finder sted . . ." (L&P 128:18).

Daniel så, at i vore dage ville Evangeliet fylde hele jorden, indtil Kristi rige ville erstatte jorderiget. Kun når de, som har accepteret og efterlever Evangeliet, findes overalt, kan dette ske. Menneskets levemåde er mere virkningsfuldt end formelle prædikener. Ungdommen, som er i verden i dag, vil finde stor tilfredsstillelse ved at være det åndelige lys, som kæmper imod det mørke, verden befinder sig i.

Kirken har programmer, hvorigennem de unge kan finde et fast ståsted i en forvirret og frustreret verden. Det aronske Præstedømmes program giver lederskabstræning, undervisning i Evangeliet og tjenestemuligheder, som forbereder unge mænd til deres opgaver i Kirken. GUF tilbyder det bedste i samfundsmæssige, kulturelle, sportslige og spejdermæssige programmer. Gennem de personlige belønningsprogrammer for de unge mænd og kvinder kan personlig målsætning blive et bolværk mod verdens dårlige indflydelse.

Undervisning i Evangeliet gives hver søndag i søndagsskolerne i næsten alle dele af verden.

Ved hjælp af disse programmer og ved støtten af et vidnesbyrd, modtaget ved Helligånden, kan Kirkens unge trygt være „i verden, men ikke af verden", og kan udføre deres guddommelige mission, at oprette „en hel, fuldstændig og fuldkommen forening" og sammenføje uddelinger, nøgler, magter og velsignelser. O

ÆLDSTE EZRA TAFT BENSON fra De Tolvs Råd

At styrke familien

Som et folk bør vi være loyale over for: Gud, familien og vort land.

Jeg er kommet til jer i dag med en indtrængende bøn om, at vi må styrke vore familier.

Som det helt rigtigt er blevet sagt, er „frelse et familieanliggende ... og at familieenheden er den vigtigste organisation i tiden her og i evigheden".

Kirken blev organiseret for i stort målestok at hjælpe familien, og længe efter at Kirken har udført sin mission, vil den celestiale, patriarkalske orden stadig fungere. Det var derfor Præsident Joseph F. Smith sagde: „At være en vellykket far og mor er større end at være en vellykket general eller statsmand ..." og præsident McKay tilføjede: „Når et menneske sætter sit arbejde eller fornøjelser højere end sit hjem, påbegynder han faldet til sjælelig svaghed."

Og det er derfor præsident Harold B. Lee sagde i går: „Kirken må gøre mere for at hjælpe hjemmet med at udføre dets guddommelige mission."

Præsident Joseph Fielding Smith har erklæret, at „aldrig i Kirkens historie har der været så mange fristelser, så mange faldgruber, så mange farer til at lokke Kirkens medlemmer væk fra pligtens sti, fra retfærdigheden, som der er i dag." (Take Heed to Yourselves, p. 127). Og han sagde også: Denne verden bliver ikke bedre ... ondskaben breder sig." (Ibid. p. 207).

Aldrig har Djævelen været så godt organiseret, og aldrig har han haft så mange magtfulde udsendinge til at arbejde for sig, som han har nu. Vi må gøre alt, hvad der står i vor magt, for at styrke og beskytte hjemmet og familien.

Satan ved, at „hjemmet er det første og mest effektive sted, hvor børnene kan lære livets lektier: sandhed, ære, dyd, selvkontrol; værdien af uddannelse, ærligt arbejde og livets formål og privilegium. Intet kan tage hjemmets plads med hensyn til at opdrage og undervise børn, og nok så megen succes kan ikke opveje fiasko i hjemmet." (Præs. David O. McKay, Family Home Evening Manual, 1968-69, p. III).

Og situationen i dag: Undermineringen af hjemmet og familien er stigende, med djævelen ivrigt arbejdende på at erstatte faderen som hjemmets overhoved og skabe oprør blandt børnene. Mormons Bog beskriver denne situation således: „Og børn undertrykker mit folk, og kvinder hersker over det." Og så følger disse ord — og overvej dem alvorligt, når i tænker på de politiske ledere, som virker til fremme for fødselskontrol og abort: „Mit folk! de, der leder dig, fører dig vild og skjuler dine stiers vej." (2 Nephi 13:12). Og lad mig advare søstrene for fuldt alvor, at den, som lader sig underkaste en abort eller en operation, som udelukker, at vedkommende får flere sunde børn, sætter sin frelse og fremtidige medlemskab i Guds rige i fare.

Forældrene er direkte ansvarlige for en retfærdig opdragelse af deres børn, og dette ansvar kan ikke med sikkerhed betros slægtninge, venner, naboer, skolen, Kirken eller staten.

„Jeg appellerer til jer forældre, tag ikke noget som helst for givet angående Jeres børn", sagde præsident J. Reuben Clark, Jun. „Størstedelen af dem er naturligvis gode, men nogle af os ved ikke, hvornår de begynder at gå væk fra sandhedens og retfærdighedens sti. Vær opmærksomme hver eneste time på dagen. Slap aldrig af i Jeres omsorg. Led venligt i Evangeliets ånd og i Præstedømmets ånd, men led, hvis I ønsker, at vore børn skal følge den rette sti." Vage forældre er en del af problemet.

Som en vægter på tårnet[1] føler jeg, at jeg må advare om, at vore uddannelsesinstitutioner er en af hovedårsagerne til, at vor ungdom bliver vildledt og familieenheden ødelagt. Præsident Joseph F. Smith omtalte falske ideer i undervisningen som en af de tre truende farer blandt vore medlemmer. Der er mere end én grund til, at Kirken råder de unge til at søge ind på skoler, der ligger i nærheden af deres hjem, hvor der er adgang til religionsinstitutter. Det giver forældrene mulighed for at være i nær kontakt med deres børn, og hvis de er årvågne og velorienterede, som præsident McKay formanede os om sidste år, kan disse forældre hjælpe til med at afsløre nogle af de bedrag, som kommer fra mænd som Sigmund Freud[2],

Charles Darwin[3], John Dewey[4], Karl Marx[5], John Keynes[6] og andre.

I dag kan et ungt menneske komme ud for noget, der er meget værre end en ikke fuldført uddannelse. I virkeligheden er nogle af de værste ting sket for vore børn, medens de gik i skoler, som var ledet af bestyrere, der så gennem fingre med samfundsnedbrydende aktiviteter og umoralitet.

Karl G. Maeser sagde: „Jeg vil hellere have mit barn udsat for kopper, tyfus, kolera eller andre ondartede og dødelige lidelser end udsætte det for den nedbrydende indflydelse fra en korrupt lærer. Det er ulig bedre at tage chancen med en uvidende, men rensindet lærer end med den største, men urene filosof."

Faguddannelse, korrespondancekursus, ansættelse i et familieforetagende bliver taget under overvejelse af et stigende antal forældre. I dag er Brigham Young Universitetet den største privatskole i USA. Forældre fra fjern og nær ser på Brigham Young Universitetet som aldrig før.

Hvadenten Jeres børn går på den slags skole eller ej, er det vigtigt, at I holder Jer nær til dem, dagligt gennemgår, hvis det er muligt, hvad de har lært i skolen og gennemgår deres lærebøger.

Præsident Joseph Fielding Smith har erklæret, at i offentlige skoler kan man ikke få en lærebog om de højere videnskaber, der, hvad han ved af, ikke indeholder noget sludder. (Take Heed to Yourselves, p. 32).

Jeg kender en god fader, som regelmæssigt gennemgår med sine børn, hvad de har lært, og hvis de er blevet belært om noget urigtigt, finder børnene sammen med faderen frem til sandheden. Hvis det forlanges, at børnene skal gå op til eksamen i de falske ting, de er blevet undervist om, kan de måske følge Præsident Joseph Fielding Smiths råd om at indlede deres svar med ordene „læreren siger", eller de kan måske sige „De belærte om dette" eller „lærebogen siger".

For nylig betalte nogle forældre en avis for at trykke et åbent brev til deres søns rektor. Udpluk fra brevet lød således:

Vi meddeler Dem hermed, at vor søn . . . ikke har lov til, uden skriftlig samtykke fra undertegnede, at deltage i eller udsættes for nogen som helst undervisning eller uddannelse i sex, menneskets udviklingslære, forståelse af ens „jeg", privatliv og familieliv, gruppeterapi eller sensitivitetstræning eller selvkritik eller nogen som helst kombination eller grad deraf . . .

Vi har i sinde at bibeholde og udøve vor forældreret til at vejlede vort barn angående moralsk og seksuel opførsel uden indblanding eller modsigelse fra skolepersonalets side.

Vor søn er blevet belært om at betragte formen for sensitivitetstræning, gruppeterapi, selvkritik, etc. som det i almindelighed bliver praktiseret, som noget, der nedsætter moralske standarder og erstatter personligt ansvar ved at være afhængig af og rette sig efter kollektivismens flokmentalitet.

Han er blevet instrueret om straks at flytte fra en hvilken som helst klasse, hvori han bliver udsat for undervisning i de fornævnte emner, samt at rapportere ignoreren af dette brev til os."

Herren vidste, at Satan i de sidste dage ville prøve på at ødelægge familieenheden. Han vidste, at pornografi med domstolenes samtykke ville brede sig.

Hvor bør vi være taknemmelige for, at Herren inspirerede sin profet for over et halvt århundrede siden til at indføre det ugentlige familiehjemmeaftensprogram. Dette er begyndelsen til at få forældrene til at påtage sig ansvaret for at vejlede deres børn. Et stigende antal trofaste hellige holder mere end én familiehjemmeaften om ugen og føjer til eller sletter i familiehjemmeaftenshæftet alt efter, hvad Ånden tilskynder dem til.

Familiehjemmeaftensprogrammet (en aften hver uge) er reserveret fædre og mødre, for at de kan samle deres børn om sig i hjemmet, og det er udarbejdet til at styrke og beskytte familien. Der bliver bedt bøn, sange bliver sunget, skriftsteder læst, familieanliggender diskuteret, der bliver undervist i Evangeliske principper, og ofte leger man og serverer hjemmelavede forfriskninger.

Nu er der blevet lovet velsignelser til dem, som vil holde en ugentlig familiehjemmeaften:

„Hvis de hellige adlyder dette råd, lover vi, at store velsignelser vil være resultatet. Kærlighed i hjemmet og lydighed mod forældrene vil stige.

Troen vil udvikle sig i Israels unges hjerter, og de vil få magt til at kæmpe imod dårlig indflydelse og fristelser, som angriber dem." (Det Første Præsidentskab, 27. april, 1915, Improvement Era, vol. 18, p. 734).

Hvad nu med den underholdning, som er tilgængelig for vore unge mennesker i dag? Bliver I undermineret i Jeres eget hjem gennem TV, radio, kulørte ugeblade, beatplader? Meget af beatmusikken er med vilje lavet for at fremme umoralskhed, narkotika, oprør, ateisme og nihilisme gennem et sprog, som ofte har en dobbeltbetydning,

og som mange forældre ikke er kendt med.
Forældre, som er velorienterede, kan advare deres børn mod den demoraliserende, larmende og rå beatmusik, som sløver sanserne og følelserne — junglerytmerne, som antænder det vilde i éns indre.
Præsident J. Reuben Clark, jun. sagde engang:
„Jeg kunne tænke mig, at I i et øjeblik tænkte over det faktum, at en umådelig stor del af den moderne kunst, litteratur, musik og drama, som vi har i dag, er yderst demoraliserende . . . Musikken — tja, jeg ved ikke, hvor langt fra jungletrommerne den er, men det er ikke ret langt . . .
Disse ting må I være opmærksomme på. De udøver alle deres indflydelse på børnene. Må Jeres hjemmeliv være så nær himlen som muligt." (Relief Society Magazine, december, 1952, p. 798).
Ungdomsledere, holder I vore standarder højt, eller er I gået på kompromis med den mindste fællesnævner for at stille de bedragede og sjofle inden for Kirken tilfreds? Er dansen i Jeres fritidssale dydig, elskelig og prisværdigt[7], eller repræsenterer den et moderne Sodoma med korte skørter, øresønderrivende beat og dæmpet belysning?
Vil vore ungdomsledere acceptere de standarder, der blev forelagt unge John Wesley[8] af hans moder? Hør hendes sunde råd:
„Vil du bedømme det rigtige og urigtige i fornøjelser? Tag så dette råd: Husk på, at alt, hvad der svækker din fornuft, din samvittigheds følsomhed, fordunkler din opfattelse af Gud, fratager dig din glæde for åndelige ting, alt, hvad der forårsager, at legemet får stigende magt over sjælen, det er synd, hvor uskyldigt det end kan se ud i sig selv."
Har vi, som Moroni advarede os om, „besmittet Guds hellige kirke"? (Morm. 8:38). Kirkens hjælpeorganisationer skal være en hjælp og ikke en hindring for forældrene og Præstedømmet, medens de stræber efter at lede deres familier tilbage til Gud. Bærer nogle af os det brudte kors, tegnet på anti-krist, som er Satans symbol på de såkaldte „fredsbevægelser?"
„Mit folk skal gå til grunde, fordi det er uden kundskab", klagede Hoseas (Hos. 4:6). I dag er nogle forældre vidne til, at deres slægt gradvist bliver fysisk og åndeligt ødelagt, fordi de nægtede at lade sig orientere og derpå rejse sig og informere deres børn. Hvis vi ville være som Gud, kende forskel på ondt og godt, kunne vi finde ud af, hvad det er, der underminerer os, hvordan vi kunne undgå det, og hvad vi skal gøre ved det.
Det er nu tiden, hvor vi fædre skal vende vore hjerter mod børnene og børnene deres hjerter mod os fædre, ellers vil begge parter blive slået med band.[9] Skilsmissens sæd bliver ofte sået og børnenes velsignelser udskudt på grund af udearbejdende hustruer. Udearbejdende mødre bør huske på, at deres børn sædvanligvis har mere brug for deres moder end for penge.
Da forholdene i verden gradvis bliver værre, er det af afgørende betydning, at familien kommer hinanden nærmere i retfærdighed, og at familiesolidariteten bliver befæstet. Der blev engang sagt: „Der er for mange, der trækker sig bort fra hjemmet i dag. Vi bør alvorligt overveje, om der ikke er for mange aktiviteter og andre interesser, som tager for megen tid og opmærksomhed fra vore familier, fra vore børn, fra dem, som Herren, Gud, gav os til at holde af, opfostre, undervise og hjælpe livet igennem."
Lad os derfor styrke familien. Familie- og individuel bøn morgen og aften vil åbne for velsignelserne til Jeres hjem. Spisetiderne er en god tid, hvor man kan gennemgå dagens aktiviteter og ikke blot ernære legemet, men også ånden, ved at medlemmer af familien efter tur læser skriftsteder højt, især fra Mormons Bog. Om aftenen er der en god lejlighed for den travle fader til at sidde ved hvert barns sengekant og tale med det, besvare dets spørgsmål, og lade det vide, hvor meget man holder af det. I sådanne hjem er der ingen „generationskløft". Denne vildledende frase er et andet af djævelens værktøj, som svækker hjemmet og familien. Børn, som ærer deres forældre, og forældre, som holder af deres børn, kan gøre hjemmet til en sikker havn og et lille stykke af himmelen.
Må Gud velsigne os til at styrke vore familier ved at undgå de udspekulerede påfund fra Satan og følge Herrens rene stier, således at vi, når den tid kommer, kan rapportere til vor himmelske Fader i Hans celestiale hjem, at vi alle er her, fader, moder, søster, broder, alle dem, som har hinanden kær. Hver stol er besat, vi er alle kommet hjem. I Jesu Kristi navn. Amen.

1 Se 2. Kong. 9:17.
2 Freud, Sigmund (1856—1939) østr. grundlægger af psykoanalysen.
3 Darwin, Charles (1809—1882) eng. naturforsker.
4 Dewey, John (1859—1952) am. filosof og pædagog.
5 Marx, Karl (1818—1883) ty. socialistisk teoretiker.
6 Keynes, John Maynard (1883—1946) eng. nationaløkonom.
7 Se 13. Trosartikel.
8 Wesley, John (1703—1791) eng. evangelist og teolog, grundlægger af metodismen.
9 Se Malakias 4:6.

PRÆSIDENT LOREN C. DUNN fra De halvfjerds' første Råd

Kan de regne med os?

Jeg husker en historie fortalt af en skovfoged om en turist, der var kommet til en nationalpark for at tage billeder af vildtet. Ikke langt fra lejrpladsen fandt han det, han søgte — to bjørneunger, der rodede rundt i en affaldsbunke, halvt legende og halvt søgende efter føde. Han greb sit kamera og tog en serie billeder fra forskellige vinkler. I sin iver glemte han, at når man finder bjørneunger i skoven, er bjørnemoderen aldrig ret langt borte.

Da han flyttede sig for at få et nærbillede af de legesyge unger, kom han uden at vide af det imellem ungerne og moderen, som befandt sig mellem træerne lige i nærheden. Bjørnen ville kæmpe for sine unger, og en ulykke blev kun afværget, da en forbipasserende, som havde iagttaget sceneriet, advarede turisten, der demonstrerede usædvanlige akrobatiske færdigheder, da han trak sig tilbage fra skarndyngen.

Vi hører ofte om den voldsomhed, hvormed dyr beskytter deres unger, og sædvanligvis bliver disse historier nævnt i forbindelse med hændelser med forældre, som af en eller anden uforklarlig grund lader deres børn i stikken. Medens disse hændelser skal og bør fordømmes, synes vi ikke desto mindre at leve i en tid, hvor der finder en anden slags svigten sted, som næsten er værre, end når en moder efterlader sit uønskede barn på et dørtrin.

Det, jeg mener, er den fristelse, det er for forældre at opgive deres børn, når disse synes at ignorere de moralske love og handlemåder, som forældrene holder af og som styrer hjemmet, og når børnene synes at gøre oprør mod ethvert forsøg fra forældrenes side på at rette på deres opførsel og vise dem en bedre metode.

I det mindste vil det barn, som er blevet efterladt på et dørtrin, blive passet af de behørige institutioner og sædvanligvis anbragt i et hjem, hvor forældre, som ønsker det barn, vil adoptere det og holde af det og opdrage det, som var det deres eget barn.

En dreng eller pige, som er opgivet af deres forældre, fordi de (børnene) er kommet ind i noget forkert og muligvis endog er sure og oprørske imod enhver indblanding fra forældrenes side, er i endnu større vanskeligheder. Når de hårde tider kommer — og de vil komme — hvem vil så tage sig af dem, hvis forældrene ikke vil?

Vor tids tragedie, som vi ser omkring os, er, at alt for mange unge mennesker er uden faste holdepunkter — nogle af dem er i vanskeligheder, og nogle af dem forårsager vanskeligheder for samfundet. Måske er det svært at forstå, at vor evige Fader også omtaler disse som sine sønner og døtre, og hvis vi forstår lignelsen om det tabte får ret, er de endog lidt vigtigere for Ham, da de ikke er i sikkerhed i folden.

Samfundet har givet os tusindvis af grunde til, at nogle begynder at blive oprørske og flakker om. Dog kan jeg ikke lade være med at tænke på, at i mange tilfælde må det hele vende tilbage til dem, som gav dem liv, og dem, som på et eller andet sted på vejen opgav dem, enten ved at lade dem i stikken, ignorere dem eller ved simpelthen ikke at have plads til dem i deres tilværelse.

Forleden dag havde jeg besøg af en ung pige, en smuk pige, pæn og ren, som gjorde et godt indtryk. Men det, hun fortalte mig, var alt andet end rent og langtfra smukt. Fra begyndelsen af teenageårene havde hun været forfalden til narkotika. Det blev så slemt, at hun på et tidspunkt flyttede hjemmefra og drev mere eller mindre tilfældigt rundt fra den ene narkotikahule til den anden. Hun gik fuldt og helt ind for den såkaldte hippiekultur og var „høj" det meste af tiden.

„Mærkeligt nok", sagde hun, „i al den tid opgav min far mig ikke, og skønt jeg vidste, at jeg havde knust mine forældres hjerter, kunne jeg altid gå hjem til min far og få at vide, at han holdt af mig, og at han ikke ville fordømme mig som menneske, skønt han fordømte alt, hvad jeg gjorde."

Pigen fortsatte og fortalte, at en aften havde hun haft hvad hun kaldte et dårligt trip. Jeg tror, hun sagde, at hun „flippede ud". Hun sagde, at det havde været en så frygtelig oplevelse, at hun tog hjem til sine forældre og tilbragte resten af natten mellem dem i deres seng, ligesom hun havde gjort som lille, når hun havde haft mareridt. Hun fandt ikke helt ro, før hendes fader

til sidst gav hende en velsignelse, som syntes at lette hendes mentale og fysiske tortur.
Dette skulle så blive vendepunktet i denne piges liv. Hun sagde, at hun altid havde vidst, at det var forkert, men hun havde blot besluttet sig til at gøre oprør. Stykke for stykke har hun nu samlet sit liv igen, og skønt hun endnu har et stykke vej tilbage, vil hun klare det.
Hun havde en fader, forstår I, som aldrig opgav hende.
Jeg kommer til at tænke på et andet tilfælde, og det er om en moder og hendes 18-årige søn, og ingen af dem tilhører vor tro. Lad mig citere hende:
„For tre år siden fik min søn en ny ven — hans første forbindelse med narkotikamarkedet. Jeg prøvede meget hårdt på at lade ham vide, hvad den dreng var og at sige: ‚Du behøver ikke at bruge narkotika.' Men han ignorerede mig. Bortset fra at flytte, syntes der ikke at være andet, jeg kunne gøre.
Da mine ‚nej' blev mere og mere talrige, blev hans afvisninger ikke til at holde ud . . . En aften ved middagsbordet bekendtgjorde han: ‚Jeg vil ikke længere adlyde reglerne i dette hjem.' Han sagde, at så snart han havde sparet nok penge op, om ca. 3 måneder, ville han flytte. ‚Indtil da', sagde han, ‚vil jeg sige, hvad der passer mig, og ryge hvad der passer mig'."
Moderen fortalte, at hun rejste sig fra bordet, gik ud i entreen og tilbage igen og sagde så: „Jeg har en nyhed til dig, min søn. Enten adlyder du reglerne, eller også kan du finde dig et værelse et andet sted i løbet af tre dage — og ikke tre måneder."
Han var chokeret. Men den næste dag fandt han virkelig et job, og han flyttede hurtigt ud. Det at forlade hjemmet betød imidlertid ikke opgivelse af medlemskabet af familien. „Jeg lod ham vide, at døren altid var åben", sagde hun. „Jeg tog hen for at se hans nye værelse, interesserede mig for hans nye job, inviterede ham på en bid brød, da han var færdig med at flytte sine ting. Og han vidste, at hvis han flyttede hjem igen, ville det aldrig blive betragtet som et nederlag for ham, men snarere som en ny beslutning.
„Han havde adskillige jobs", sagde moderen; „et i en restaurant. Men medens han havde travlt med at ordne sine egne problemer, var han også rede til at lægge alt til side for at hjælpe andre. Til sidst blev han fuldtidsmedlem af staben på Project Place, et center for mennesker, der er gået bort hjemmefra og mennesker med narkotikaproblemer."
„Fra tid til anden kom han og besøgte mig", fortsatte moderen, „og jeg spurgte ham: ‚Hvordan går det? Er du rede til at komme hjem?' En dag fandt han ud af, at det var han, og han flyttede tilbage. Han havde mistet sin interesse for narkotika."
Så fremhævede moderen noget meget væsentligt. Hun sagde: „Min søn har gjort nogle fejltagelser, oplevet smerte, som han muligvis ikke havde været nødt til, men jeg tror, at han har rejst sig og forkastet det dårlige i verden og påtaget sig noget rigtigt og smukt . . . Jeg tror, at et barn har ret til at have ret og ret til at have uret, og at vide, at hans forældre vil stå ved hans side gennem det hele." (Christian Science Monitor, 9. september, 1970).
Måske husker I den episode, der fandt sted for få måneder siden. Det stod i de fleste aviser. En lille pige blev fundet klyngende sig til hegnet, der deler en kolossal motorvej i en af verdens største byer. Politiet blev tilkaldt, og medens de bragte pigen i sikkerhed, fortalte hun denne forfærdelige historie.
Forstår I, det var hendes forældre, som havde anbragt hende der. De havde sagt: „Hold nu godt fast i hegnet og slip det for alt i verden ikke." Så var forældrene kørt, idet de havde i sinde at lade hende i stikken. Avisernes beretning om det var malende. Man kunne levende forestille sig den lille pige med tårer i øjnene og skælvende læber holde fast i hegnet, medens biler og store lastvogne brølede af sted på hver side af hende. Man kunne se hende for sig — hvordan hun ikke havde turdet at give slip, fordi hendes far havde sagt, at det måtte hun ikke — stående der, beslutsomt, og ventende tålmodigt på en moder og fader, som ikke havde i sinde nogen sinde at vende tilbage.
Åh, forældre, ligemeget hvad vanskelighederne består af, lad os aldrig lade vore børn i stikken på nogen som helst af livets mørke og farefyldte veje, ligemeget hvad der fik dem til at komme der. Når de når det punkt — og for nogle kan det være en pinefuld lang tid — når de når det punkt, hvor de har brug for os, beder jeg til, at vi ikke må svigte dem.
„. . . Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham.
Og sønnen sagde til ham: ‚Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din søn.'
Men faderen sagde til sine tjenere: ‚Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og

sæt en ring på hans finger og giv ham sko på fødderne.
Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen . . .'" (Lukas 15:20-22, 24).
I Jesu Kristi navn. Amen.

ÆLDSTE BOYD K. PACKER medlem af De Tolvs Råd.

Beskyt familien

Søndag morgen den 4. oktober 1970

Jeg kommer til denne talerstol denne sabbatmorgen ivrig — måske som aldrig før — efter Herrens Ånds støttende indflydelse, efter Jeres tro og bønner for os her og for dem, som lytter, medens jeg taler til forældre med egensindige og fortabte børn.

For nogen tid siden hørte man en fader, der var bekymret over et alvorligt problem med sin søn, bemærke: „Når han går ud, og vi ikke ved, hvor han er, piner det os, men når han er her, er han en pine for os." Det er om den første slags pine, jeg vil tale om, og jeg er bange for, at jeg taler til et meget stort publikum.

Der findes næppe et nabolag, hvor der ikke er mindst én moder, hvis sidste ængstelige tanker og bønner inden søvnen er for en søn eller datter, der flakkede rundt et eller andet sted. Der er heller ikke langt mellem de hjem, hvor en ængstelig fader næppe kan udføre en dags arbejde uden gang på gang at falde i tanker og undrende spørge sig selv: „Hvad har vi gjort forkert? Hvad kan vi gøre for at få vort barn tilbage igen?"

Selv forældre med den bedste vilje — nogle, som virkelig har prøvet — kender den smerte. Mange forældre har prøvet på enhver måde at beskytte deres børn — blot for at opdage, at nu er de ved at miste et af dem. For hjemmet og familien bliver angrebet. Overvej nøje disse ord:

Blasfemi
Nøgenhed
Umoralitet
Skilsmisse
Pornografi
Forfaldenhed
Vold
Perversitet

Disse ord har fået en ny betydning i løbet af de sidste par år, ikke sandt?

Apostlen Paulus profeterede til Timoteus:

„Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre . . ." (2. Tim. 3:1-3).

Der er mere i dette skriftsted, men vi stopper ved sætningen „ulydige mod forældre".

Vi har intet ønske om at berøre det emne, som volder Jer så megen smerte, heller ikke ønsker vi at fordømme Jer som en fiasko. Men I har svigtet, og det er det, der gør ondt. Hvis fiaskoen skal ophøre, må man se problemer som disse i øjnene, ligemeget hvor meget det smerter.

For få år siden blev jeg i de tidlige morgentimer kaldt ud til min syge moder, som lå på hospitalet og gennemgik en række undersøgelser.

„Jeg vil hjem", sagde hun. „Jeg vil ikke være med til flere undersøgelser. Du skal køre mig hjem lige nu. Jeg vil ikke gennemgå endnu en dag som denne."

„Men mor", sagde jeg, „du skal være færdig med undersøgelserne. De har grund til at tro, at du har kræft, og hvis det er, som de regner med, har du den værste slags."

Så! Nu var det sagt. Efter al denne vigen uden om, alle de hviskende samtaler. Efter omhyggeligt aldrig at have sagt det ord, når hun var i nærheden. Nu var det gjort!

Hun sad stille på sin seng i lang tid, og så sagde hun: „Hvis det er sådan fat, kan det ikke være anderledes, men jeg vil kæmpe." Hendes danske temperament kom op i hende. Og hun kæmpede, og hun vandt også.

En og anden kunne tro, at hun ville tabe slaget mod den sygdom, men hun gik bort som en strålende vinder. Hendes sejr var sikker, da hun så den smertefulde sandhed i øjnene. Da begyndte hendes mod.

Forældre, skal vi først overveje den mest pinefulde del af Jeres problem? Hvis I ønsker at bringe Jeres søn eller datter på ret køl, hvorfor lader I så ikke være med at lave om på Jeres barn et lille øjeblik og koncentrerer Jer om Jer selv? Forandringerne må begynde hos Jer — ikke hos Jeres barn.

I kan ikke fortsætte med at gøre det, I har gjort hidtil (selv om I troede, at det var rigtigt), og forvente at kunne ændre noget af Jeres barns adfærd, når Jeres handlemåde var en af de ting, som forårsagede den.

Så! Nu er det sagt! Efter al denne vigen uden om, al denne bekymring over lunefulde børn. Efter al denne dadlen af andre, al den omhu med at behandle forældre skånsomt. Nu er det gjort!

Det er Jer, ikke barnet, som har brug for øjeblikkelig opmærksomhed.

Forældre, der er betydelig hjælp til Jer, hvis I vil acceptere den. Jeg må understrege, at hjælpen, vi foreslår, ikke er let, for graden af hjælpen svarer til alvorligheden af Jeres problem. Der findes ingen patentmedicin, som kan give øjeblikkelig helbredelse.

Og forældre, hvis I søger en kur, der ignorerer tro og religiøse læresætninger, så søger I forgæves. Er det ikke interessant at se, at når vi taler om religiøse principper og læresætninger og citerer skriftsteder, er der mange, der ikke føler sig rigtigt vel til pas. Men når vi taler om Jeres problemer med Jeres familie og tilbyder en løsning, så er Jeres interesse kolossal.

Vær klar over, at man ikke kan tale om det ene, uden at tale om det andet og forvente at få løst sine problemer. Når forældre først har lært, at der findes en Gud, og at vi er Hans børn, kan de se sådanne problemer i øjnene og vinde.

Hvis De er hjælpeløs, er Han det ikke.

Hvis De er rådvild, er Han det ikke.

Hvis De ikke ved, hvad De nu skal gøre, ved Han det.

Der skal et mirakel til, siger De? Godt, hvis der skal et mirakel til, så hvorfor ikke?

Vi tilskynder Dem til først at starte med forebyggelse.

Der er et digt af Joseph Malins, som hedder: „Hegnet eller ambulancen." Det fortæller om anstrengelser for at få en ambulance ned til foden af en klippe og slutter med bemærkningerne fra en gammel mand, som foreslår, at man skulle gøre flere anstrengelser for at standse årsagen end for at reparere resultaterne. Han kommer med en plan om at bygge et hegn på toppen af klippen og derefter overføre ideen på ungdommen. Han erklærer, at det er bedre at beskytte de unge godt end at rette de gamle op, for skønt det er godt at redde den faldne, er det bedre at forhindre andre i at falde.

Vi forebygger fysiske lidelser ved immunisering. Denne hjertesorg, I lider af, kunne måske engang have været forhindret ved en simpel forholdsregel. Heldigvis er netop de nødvendige skridt til forebyggelse dem, som vil sørge for helbredelsen. Med andre ord, forebyggelse er den bedste kur, selv i fremskredne tilfælde.

Nu kunne jeg tænke mig at vise Jer et meget praktisk og meget kraftigt virkende sted at begynde, både til at beskytte Jeres børn, og hvis I er ved at miste et, at redde det.

I min hånd har jeg familiehjemmeaftenslektiehæftet. Det er det syvende i en serie, og det kan fås over hele verden på 17 forskellige sprog. Hvis I vil gennemgå det med mig, vil I se, at det er baseret på Det nye Testamente. Temaet er handlefrihed. Skønt det indeholder lektier fra Det nye Testamentes dage, nøjes det ikke med dem fra den tid. Det springer århundrede over og koncentrerer sig om Jer og her og nu.

Det er godt illustreret, meget er farvelagt, og har mange meningsfyldte aktiviteter for familier med børn i alle aldre.

Her på denne farverige side (lektie 5) er der et spil. Klip det ud og monter det på noget pap, og hele familien kan spille med. I vil befinde Jer, afhængig af de træk, I foretager, et eller andet sted mellem „himmelske skatte" og „jordiske glæder".

Her er en lektie med titlen: „Hvorledes vor familie blev til." (side 44). Fortæl Jeres børn, foreslår det, hvordan I mødtes, blev forelskede og giftede Jer. Begge forældre bør deltage, og illustrer Jeres historie med billeder og små minder, I har gemt — brudekjolen, brudebilleder, etc. Det ville være en god idé at optage beretningen på bånd og gemme det til Jeres børn, som så kan spille det for deres egne børn en dag.

Lad mig nævne nogle af de andre titler: „Vor familieledelse", „At lære at tilbede", „Brug rene ord", „Familieøkonomi", „Forældreværdighed, — et helligt kald", „Respekt for autoriteterne", „Værdien af humor", „Når I skal flytte", „Når det uventede sker", „Frelserens fødsel og barndom".

Her er en, der hedder: „Et kald til at være frie." Det er den lokketone, Jeres børn følger, ved I. Denne lektie har en side med meget officielt udseende certifikater, og man bliver instrueret om at vælge en aktivitet for hvert familiemedlem, som vedkommende endnu ikke har lært at gøre. Derpå skal man give hvert medlem et certifikat underskrevet af faderen: „Dette certifikat tillader ejeren at spille en melodi på klaveret, som en del af familiehjemmeaftenen". (Barnet har naturligvis aldrig gået til klaverundervisning.)

Andre certifikater kan f.eks. dreje sig om at gå på hænder, tale et fremmed sprog eller male et portræt. Når så hvert medlem siger, at han ikke kan gøre det, han har fået lov til, kan man tale om, hvorfor han ikke er fri til at gøre de ting, han har fået tilladelse til. Diskussionen vil så afsløre, at alle må lære de love, der er bestemmende for udviklingen af en færdighed, og derpå lære at adlyde disse love. Derfor leder lydighed til frihed.

Under „Særlig hjælp til familier

med små børn" foreslås det, at alle tager en legetøjsbil og kører med dem på en gang oppe på bordpladen, lige nøjagtig som de har lyst til. Selv små hjerner kan se, hvilket resultat det vil give.

Der er meget mere i denne lektie og i alle disse specielle lektier — de er som små kraftfulde magneter, der vil hjælpe Jer med at drage børnene nærmere familiekredsen. Dette program er bestemt til et familiemøde, der skal afholdes en gang om ugen. I Kirken er mandag aften blevet reserveret — over hele Kirken — for at familierne kan være hjemme sammen. Der er fornylig blevet udsendt instruktioner, fra hvilke jeg citerer:

„De ansvarlige for programmerne for Præstedømmet og hjælpeorganisationerne, inklusive tempelaktiviteter, sportsaktiviteter for de unge osv. bør bemærke sig denne bestemmelse, således at mandag aften vil blive respekteret ens over hele Kirken, og familien vil således ikke blive optaget af nogen af Kirkens aktiviteter og kan derfor mødes til familiehjemmeaften." (Præstedømmets Bulletin, september 1970.)

Med dette program følger løftet fra profeterne, de levende profeter, at hvis forældre vil samle deres børn omkring sig en gang om ugen og undervise i Evangeliet, så vil børnene i sådanne familier ikke fare vild.

Nogle mennesker uden for Kirken, og uheldigvis mange inden for, regner med, at man kan bruge et lektiehæfte som dette uden helt at acceptere Jesu Kristi Evangelium, ansvarene, der følger med medlemskabet af Kirken samt skriftstederne, hvorpå det er baseret. De har lov til at gøre det. (Vi kunne endog give Dem et „certifikat", der tillader Dem at opbygge en ideel familie). De ville stadig ikke være fri til at gøre det, hvis ikke De adlyder lovene. At bruge et program som dette uden Evangeliet vil være det samme, som hvis I havde en kanyle og skulle gøre et barn immun over for en dødelig sygdom og I havde kasseret det serum, som kunne have reddet ham.

Forældre, det er på høje tid, at I påtager Jer Jeres families åndelige lederskab. Hvis der ikke er noget virkeligt indhold i Jeres nuværende tro, så hav modet til at finde sandheden.

På nuværende tidspunkt lever den bedste generation af unge, der nogensinde har gået på denne jord. I har set nogle af dem tjene en mission. Måske har I afvist dem. I bør opsøge dem. Om ikke andet så fordi de er tilstrækkeligt bevis på, at ungdommen kan være hæderlig. Og der er tusindvis af dem, som virkelig er hellige — Sidste Dages Hellige.

Forældre, nu ønsker jeg at indgyde Jer håb. I, som lider smerte, I må aldrig give op; lige meget hvor mørkt, det bliver, eller hvor langt bort eller hvor langt ned, Jeres søn eller datter er faldet, må I aldrig give op. Aldrig! Aldrig! Aldrig!

Jeg ønsker at fylde Jer med håb.

Må Gud velsigne Jer, sorgbetyngede forældre. Der findes ingen smerte så gennemtrængende som smerten forårsaget af tabet af et barn, ej heller findes en glæde så intens som glæden over dette barns omvendelse.

Jeg kommer til Jer nu, som en af De Tolv, der hver især er ordineret som et særligt vidne. Jeg forsikrer Jer om, at jeg har det vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus. Skønt verden ikke ser Ham, ej heller kender Ham, ved jeg, at Han lever. Sorgbetyngede forældre, gør krav på Hans løfte: „Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer." (Johs. 14:18). I Jesu Kristi navn. Amen. ○

Med taknemmelige hjerter

PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Mine kære brødre og søstre. Ved afslutningen af endnu en af Kirkens store konferencer ønsker jeg at give Jer mine velsignelser.

Præstedømmet er den magt, der kan velsigne mennesket, og alle de, som bærer Præstedømmet, forventes at bruge det inden for deres kalds område til at velsigne deres medmennesker. Når en hvilken som helst af os bruger denne myndighed i retfærdighed og som vejledt af den Helligånd, vil vore handlinger være bindende og vil blive anerkendt af Herren både i denne tid og i evigheden.

Og således føler jeg mig tilskyndet til at velsigne de hellige, alle dem, som elsker Herren, og som giver udtryk for deres hengivenhed for Hans værk ved at holde Hans bud. Jeg ønsker at velsigne dem timeligt og åndeligt og beder Gud, vor Fader om, at Han i rigt mål vil skænke dem sine gaver, således at de må have fremgang i deres retfærdige stræben.

Jeg taler på mine og Jeres vegne, idet jeg løfter min stemme i taksigelse til Herren for alt det, Han så rigeligt har skænket os.

Vi er blevet etableret som et frit folk ved hjælp af vor evige Faders kraft. Naturens skønheder og gaver er vore, og vi har disse sandheder gennem lydighed, hvorved vi kan leve vort liv på en måde, der vil behage Ham, og som vil sikre os et evigt og rigt liv med Ham i Hans evige rige.

Jeg føler trang til at sige: Åh, vor himmelske Fader, udgyd din Ånd i endnu rigere mål over disse, dine hellige, over denne lille rest af det spredte Israel, som har samlet sig om dit Evangelium i disse sidste dage.

Du ved, at vi som et folk ønsker at tjene dig, at holde dine bud, samt at bringe dit sande og retfærdige budskab til dit folk overalt. Af denne grund sender vi vore missionærer til enhver del af jorden. Jeg har igennem mange år til stadighed haft mine sønner i missionsmarken. En af dem er i øjeblikket i missionsmarken i et fremmed land, hvor han har været gennem mange år.

Vi takker dig, vor Fader, for den store udgydelse af sandhed og lys, der er kommet fra dine tjeneres læber under denne konference, og som er gået ud til ærlige mennesker overalt ved hjælp af din Helligånd.

Vi takker dig for, at vi har fået af livets brød, at vi er blevet styrket åndeligt, at vi nu er blevet fornyet og forfrisket og er parate til at gøre tjenester for dig, ved at udføre de ting, du ønsker, vi skal gøre, så godt vi kan.

Vor Fader i himlen, vi er taknemmelige for alt det, du har givet os; vi anerkender din hånd i alle ting. Vi beder om fremgang og triumf over hele verden for dine hensigter.

Vi ved, at du har talt i disse dage, som du gjorde i fordums tid. Vi er lykkelige for at være redskaber i dine hænder, så vi kan bringe dit budskab ud i verden, og stå som lys for verden, således at dens beboere må komme til at prise dig[1], idet de ser vore gode gerninger.

Og vi giver nu og for evigt dit hellige navn æren og prisen i alle ting. I Herrens, Jesu Kristi navn. Amen.

1 Se Matt. 5:16.

Fra Missionens Præsidentskab

Luften er fyldt med spænding i Danmark i dag. Hvilken velsignelse kommer ikke til de danske hellige! En af vor Herres Jesu Kristi apostle kommer til Danmark for at besøge de hellige og missionærerne og give os sine råd og sin velsignelse. Hvad kunne være mere vidunderligt?

Velkommen, ældste Marion G. Romney! Velkommen til Danmark. Velkommen til den dejlige danske mission. Velkommen til det vidunderlige, lille, grønne land, Deres hustrus forfædres land.

Vi vil være så stolte over at byde denne store mand velkommen til Danmark og sidde ved hans fødder og høre og efterleve hans ord. Han vil gøre os stærke. Han vil give os råd og vejledning, styrke og støtte os, fordi vi er i harmoni med den Ånd, der opbygger Guds rige i Danmark.

Vi er ved at træffe arrangementer, så alle kan høre ældste Romney og hilse på ham. For medlemmerne på Fyn og i Jylland vil han være i Aarhus lørdag den 8. maj, og søndag morgen til Præstedømmet og til konference kl. 10-12. Derefter tilbage til København til konference om eftermiddagen med masser af tid til spørgsmål, svar og hilsener.

Det vil blive storslåede dage for os alle. Hver gang vi er i store mænds eller kvinders nærhed, bliver vi selv større.

Jeg håber vi alle vil få mulighed for at komme til Aarhus og København, komme for at hilse på vor Himmelske Faders tjener, komme for at træffe ham, komme for at lytte og for at lære. Han vil bringe særlige budskaber med sig fra Profeten og vil fylde vor sjæl med styrke, fred og kærlighed.

Han er en mand med stor erfaring, visdom og kundskab. Lad os derfor alle lægge vægt på selv at komme og tage vor familie og vore undersøgere med, og komme og vente på, at Herren skal udgyde sin Ånd over os, medens vi lærer store sandheder om Jesu Kristi evangelium.

Må vor Himmelske Fader velsigne os med konferencens ånd. Missionspræsidentskabet vil være stolt over at træffe jer og hilse på jer.

Paul L. Pehrson, missionspræsident

G. U. F.-Seminar i København 13. og 14. februar 1971

Festlige, dejlige, lærerige dage med forårsstemning og højt humør. Sådan forløb den 13. og 14. februar for en gruppe GUF-ledere og entusiaster fra hele landet samlet i København. GUF holdt seminar.
Fra alle dele af landet kom de unge, de, som vi betegner som Kirkens ledere af i morgen, men som i mange tilfælde, trods deres unge alder, er ledere allerede. Kun 4-5 af de 86 tilstedeværende havde ikke stillinger i GUF, og langt de fleste var mellem 16 og 25 år. Har vi virkelig kun så få „ældre", der arbejder med og har ansvar for GUF, eller har de tænkt: „Lad de unge rejse, vi har nok at se til endda."? Hvis det er tilfældet, så kender de ikke deres besøgelsestid, for hvor skal de få kundskab og inspiration til det daglige GUF-arbejde, hvis de ikke kommer, når de bliver indbudt? GUF er en meget omfattende organisation, som hele tiden fornyr sig; det er nødvendigt at følge med, hvis man vil være en støtte for de unge.
Vi samledes lørdag eftermiddag på Maglegårds allé, og under ledelse af Jørgen Ringheim, forstander for GUF.s missionsbestyrelse, åbnedes der med sang og bøn, hvorefter Lis Haupt fremsagde valgsproget på bedste GUF-vis.
Herefter indledte Bernd Larsen fra Kirkens oversættelseskontor (TSD) med at give en kort oversigt over den vej, alle materialer må gå, førend de fra deres engelske oprindelse i Salt Lake City kan ligge på den danske forbrugers bord i oversættelse. Så gik vi over til aktiviteterne, først lejr-workshop ved Grethe Lundbæk og Georgia Nielsen. Festligt og levende berettedes om lejrlivets glæder, og alle blev sat i gang med at binde knob og lægge forbindinger, færdigheder der hører til lejrprogrammet.
Herefter var der ideer til forprogrammer. Pia Jensen gav gode tips om drama, og Dick Greisen ledede en morsom musikalsk quiz mellem to hold, og sluttelig gav Grethe Ljungstrøm i sin egenskab af taleleder mange fine og interessante forslag til taleprogrammer.
En kort pause. Og så var der tid for klasseaktiviteter. Søren Sørensen forklarede på sin vanligt slagfærdige måde om danselederens opgave og mindede os om, at et er væsentligt, at vi er påpasselige med den musik, vi spiller i Kirken. Navnlig er det nødvendigt at øve kontrol med teksterne, idet vi naturligvis ikke kan spille plader, hvis sangere opfordrer til umoral, stofmisbrug eller dyrkelse af onde magter. Undgå den „hårde" beat, og lad den ikke spille for fuld udblæsning. Man skal kunne høre, hvad man selv siger, uden at skulle råbe. Han sluttede med at lade fire bikubepiger give en opvisning i en „dans med pinde", som de kun havde øvet en halv times tid, altså inden for den tid, der kan gives til klasseaktivitet, og det gik meget fint. Man fik lyst til at prøve.
Dick Greisen gav derefter ideer til musikalsk klasseaktivitet. På et øjeblik fik kan stablet et interimistisk orkester på benene, alle betjente sig af simple instrumenter, såsom grydelåg, kagedåser og hjemmelavede raslere. Det lød udmærket. Pia Jensen fortalte derefter om skuespil som klasseaktivitet, og hendes mand, Lee Jensen, gav en festlig pantomime, som en deltager skulle gætte meningen med, hvorpå hun skulle give den videre til næste deltager. Marion Aagers version vakte vild jubel. Til slut blev en række former for morsomme taleaktiviteter gennemgået af Grethe Ljungstrøm, og cirkulærer med oversigt over alt, hvad vi havde været med til i dagens løb, blev uddelt. Derefter spisepause.
Efter middagen kom et af de virkelige højdepunkter: FESTINORD-filmen fra Aalborg, lavet af Henrik Als, Peter J. Beck, Christian Ringheim og Søren Sørensen. Den vakte minder med sin humørfyldte kavalkade over sommerens begivenheder og fik mange til at beslutte sig til at forny bekendtskabet med FESTINORD. KOM TIL NORGE, MIN FAR!
Så kom sekretærgennemgang ved Inge Williams og derefter fest-workshop. Hvilken oplevelse! Alle deltagerne blev delt op i 4 hold: musik, pyntning, forfriskninger og underholdning, og i løbet af et øjeblik var alt tilrettelagt, og aftenen mundede ud i sjov fællesdans, ledet af Søren og Eva, god underholdning, dejlige forfriskninger og masser af musik med Ole Petersen ved båndoptageren. Alle var med, og alle morede sig, så det var svært at slutte af. Men til sidst måtte enhver til sit logi for at sunde sig inden søndagens program.
Amager Gren havde lånt os sin kirkebygning til søndagens møder, der igen blev ledet af Jørgen Ringheim. Henny Rasmussen, rådgiver i missionsbestyrelsen, gav en kort oversigt over GUF.s kalendergang, hvorefter Orla Rasmussen, rådgiver i GUF.s missionsbestyrelse, behandlede emnet: statusmøde. Han pointerede vigtigheden af at føre tilstedeværelsesprotokollen korrekt og opfordrede alle ledere til at støtte de unge mænd i arbejdet med en „PLIGT mod GUD-belønning", som er noget nyt i drengearbejdet. Broder Ringheim talte om budget og forklarede, hvor meget det betyder for en GUF at lægge et langtidsbudget for et år ad gangen og give det i rette tid til grenen. „Der skal bruges mange penge til ungdomsarbejde, men uden budget får I ikke en øre."
Vi overværede derefter en lille sketch, der viste os, hvordan et klassepræsidentskab fungerer. Det er der vist mange, der aldrig har forstået før. Broder Rasmussen gennemgik formålet med Biskoppens Ungdomsråd, dets ansvar og hvorledes det bliver valgt. Lee Jensen underviste i undervisningsteknik (han er selv lærer med særlig uddannelse i pædagogik), og han forklarede os navnlig betydningen af et indbydende og velindrettet klasseværelse, hvilket kan fremskaffes ved at flytte lidt rundt på det bestående inventar. Men vigtigere end det er dog, at den, der arbejder med unge, kan lide de unge, ellers skulle han slet ikke arbejde med dem.
Orla Rasmussen placerede grenspræsidentens ansvar for fireside for alle unge under Gleaner og M-Mands alderen og over Bikube spejderalderen, hvorpå Henny Klitgaard advarede os imod at spilde vor kostbare tid på dårlige ugeblade og anden smudslitteratur, som en optakt til den dynamiske gennemgang af god litteratur, som Kjeld Poulsen gav os. Han kender til bunds hver bog, han omtaler, det er en fryd at høre på, og man får lyst til at styrte hjem og læse alt, hvad han anbefaler.
Hvad er hensigten med påklædningsstandarder? Hvilke GUF-arrangementer må man vente med at deltage i, til man er blevet Mia-Maid eller Explorer? Får de unge chance til at udvikle sig med al den beskyttelse vi giver dem? Hvad er gruppelederens ansvar, etc., etc. Disse var kun nogle af de mange spørgsmål, der blev opkastet af præsidentinden for GUF.s missionsbestyrelse, Anni Ringheim, i hendes gennemgang af GUF.s politik og standarder.
Og så var der spørgetid for alle. Der var mange spørgsmål, f.eks. vedrørende manglende materiale, små GUF.ers vanskeligheder ved at gennemføre klasse- og aktivitetsprogrammer, belønninger og meget andet. Mødet sluttede kl. 13, hvorefter alle deltagere deltog i et herligt fælles måltid. Præsident Paul L. Pehrson og hans hustru, som havde deltaget i seminaret hele søndagen, blev og spiste sammen med deltagerne.
Til alle medvirkende på lørdagens og søndagens programmer retter vi en tak for deres indsats og præcision, der resulterede i, at de fastsatte tider kunne overholdes. Også tak til alle søskende, der var så venlige at huse deltagerne natten mellem lørdag og søndag.

BL + PJ (AR)

Ordinationer:

Randers: 31. maj 1970:
Peder Reinhold Andersen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Esbjerg: 28. juni 1970:
Arne Hansen ordineret til præst af broder Bendt D. Jensen.
København Nordre Gren: 1. nov. 1970:
Knud Egon Larsen ordineret til diakon af ældste Thomas Farmer.
8. november:
Erik Damborg ordineret til diakon af broder Willi Block Johansen.
Nordsjælland Gren: 17. november 1970:
Jørgen Richard Windfeld Schmidt ordineret til lærer af broder Jørgen Frederik Windfeld Schmidt.
Bjarne Lund Jakobsen ordineret til lærer af broder Arne Jakobsen.
Amager Gren: 11. november 1970:
Leif Angelo Thomsen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
10. januar 1971:
Christian L. W. Larsen ordineret til lærer af broder Flemming Eliasen.
Fredericia: 25. oktober 1970:
Ole Ravn Petersen ordineret til lærer af broder Niels Holger Klausen.
20. december:
Poul Rosenørn Sølbæk ordineret til præst af broder Andreas Sølbæk.
24. januar 1971:
Ole Ravn Petersen ordineret til præst af broder Niels Holger Klausen.
København Gren: 13. december 1970:
Per Krogh Svendsen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Skive: 3. januar 1971:
Leo Dahl Andersen ordineret til diakon af broder Axel Overvad Andersen.
Leif Overvad Andersen ordineret til lærer af broder Axel Overvad Andersen.
10. januar:
Brian Erling Reuter ordineret til lærer af broder Svend Aage Reuter.
17. januar:
John Hougaard Olesen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Frederikshavn: 10. januar 1971:
John Henrik Hansen ordineret til lærer af broder Søren Nielsen.
Aalborg: 10. januar 1971:
Donald Hayes ordineret til præst af broder Anton Falden.
Kim Komdrup Adelborg ordineret til diakon af broder Leif Klitgaard.
17. januar:
Jens Pedersen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Sønderborg: 31. januar 1971:
Bent Martin Iversen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Aarhus: 31. januar 1971:
Ole Holm Bendtsen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:
Sara Eleonora Urania Andersen, Nordre Gren, 90 år den 3. juni.
Else Marie Stricker, København Gren, 70 år den 6. juni.
Kæri Christensen, Aalborg, 65 år den 6. juni.
Kaj Johan Vilhelm Danneborg, København Gren, 70 år den 11. juni.
Peter Aage Helberg, Odense, 70 år den 13. juni.
Elvina Baunsgaard, Skive, 80 år den 16. juni.
Anna Marie Sorgenfrei, Aabenraa, 75 år den 17. juni.
Kaj Eris Fischer, Herning, 70 år den 18. juni.
Ingeborg Thora Louise Johansen, København Gren, 80 år den 19. juni.
Theodora Sofie Nielsen, København Gren, 90 år den 20. juni.
Anna Pedersen Kobæk, Horsens, 75 år den 20. juni.
Olga Soelberg, Fredericia, 70 år den 27. juni.
Meta Dybvang, Fredericia, 70 år den 9. juni.

Tempelrejse

I dagene 2. til og med 6. marts deltog 12 brødre og 15 søstre fra den danske mission i en rejse til templet i Schweiz. I de fem dage blev der udført følgende ordinanser af de danske søskende:

Dåb (for de døde)		
Mandlige	505	
Kvindelige	50	Ialt 555
Ordinationer (døde)		Ialt 186
Endowments (Levende)		
Mandlige	3	
Kvindelige	3	Ialt 6
Endowments (Døde)		
Mandlige	186	
Kvindelige	194	Ialt 380
Beseglinger (Hustruer til mænd)		
Levende	3	
Døde	58	Ialt 61
Beseglinger (Børn til forældre)		
Levende	7	
Døde	520	Ialt 527
Ialt ordinanser		1715

Velsignelser:

Esbjerg: 5. juli 1970:
Bjarne Schmidt og Janne Thye Nielsen Schmidts søn, **Allan Schmidt,** velsignet af broder Bent Bisgaard.
Søren Nielsen og Lis Christiansen Nielsens søn, **Ole Nielsen,** velsignet af broder Bent Jensen.
Nordsjælland Gren: 21. juni 1970:
Bent Alfred Nielsen og Laila Inge-Lise Nielsens søn, **Ulrik Thomas Nielsen,** velsignet af sin fader.
2. november:
Mogens Rafn Mogensen og Heidi Gallati Mogensens søn, **Daniel Rafn Mogensen,** velsignet af sin vader,
Børge Kristensen og Gurli Vilhelmine Kristensens datter, **Line Dorte Kristensen,** velsignet af broder Bent Nielsen.
Frederikshavn: 9. august 1970:
Carlo og Gerda Poulsens søn, **Jon Gjerlufsen Poulsen,** velsignet af broder Jens Holm Larsen.
22. november:
Harding og Elisabeth Larsens søn, **Per Harding Larsen,** velsignet af sin fader.
3. januar 1971;
Tage Holm Larsens og Conni Larsens datter, **Anni Holm Larsen,** velsignet af sin fader.
København Nordre Gren: 3. januar 1971:
Claus Zimmermann Pedersen og Evy Simonsen Pedersens datter, **Christina Junker Pedersen,** velsignet af sin fader.
Odense: 6. november 1970:
Ole og Mette Køsters datter, **Marianne Køster,** velsignet af sin fader.
3. januar 1971:
Bente Anita Liebmann Jensens datter, **Lykke Kristina Liebmann Jensen,** velsignet af ældste David Olsen.
7. februar:
Gunner og Tove Andersen Larsens søn, **Paw Michael Hansen,** velsignet af broder Poul Andersen.
Karl Ove Ilskov Nielsen og Inge Karin Nielsens datter, **Stine Reinhardt Nielsen,** velsignet af sin fader.
København Gren: 6. december 1970:
Johan og Gerda Benthins søn, **Mark David Benthin,** velsignet af sin fader.
27. december:
Per og Jenny Svendsens søn, **Jeppe Martan Krogh Svendsen,** velsignet af sin fader,
22. januar 1971:
Bent og Mette Else Ramsdahls datter, **Elisabeth Ramsdahl,** velsignet af broder John L. Jørgensen.
Horsens: 7. februar 1971:
Bjarne og Lissy Grethe Pedersens søn, **Lars Tore Pedersen,** velsignet af sin fader.

Dåb:

København Nordre Gren: 9. aug. 1970:
Alice Hall, døbt af broder Flemming Hall, håndspålæggelse ved samme.
3. oktober:
Lars Christian Victor, døbt af broder Ole Victor, håndspålæggelse ved samme.
10. oktober:
Inge Lise Lykkegaard Nielsen, døbt af broder Finn Vest Lykkegaard Nielsen, håndspålæggelse ved samme.
23. oktober:
Knud Egon Larsen, døbt af broder Verner Korsgaard, håndspålæggelse ved ældste Leeland Rasmussen.
Sonja Irene Larsen, døbt af ældste Richard D. Olsen, håndspålæggelse ved ældste David Kemp.
Flemming Steen Larsen, døbt af ældste Tom Farmer, håndspålæggelse ved broder Willi Block Johansen.
Lone Larsen, døbt af ældste Steve Rallison, håndspålæggelse ved broder Jørgen Ljungstrøm.
1. november:
Claus Meilsøe, døbt af broder Per Meilsøe, håndspålæggelse ved samme.
Esbjerg: 7. november 1970:
Inger Margrethe Nielsen, døbt af ældste Tom Crandall, håndspålæggelse ved broder Carl-Johan Grabe.
Fredericia: 7. november 1970:
Mette Marie Blønd, dobt af broder Knud Palle Blønd, håndspålæggelse ved samme.
Aalborg: 20. december 1970:
Dyg Edel Margrethe Larsen, døbt af ældste Harold D. Skousen, håndspålæggelse ved ældste Palle E. Poulsen.
30. januar 1971:
Ellen Poulsen, døbt af ældste Alan Bohrer, håndspålæggelse ved ældste Larry Gardner.
Skive: 20. december 1970:
Dannie Alvin Reuter, døbt af broder Svend Aage Reuter, håndspålæggelse ved samme.
Viborg: 20. december 1970:
Dorthe Dahl Overvad Andersen, døbt af broder Axel Overvad Andersen, håndspålæggelse ved ældste Thorvald Jensen.
København Gren: 1. januar 1971:
R. Sandra Anthony, døbt af ældste Mark Millett, håndspålæggelse ved ældste Keith Anderson.
9. januar:
Edith M. Jørgensen, døbt af ældste Alan Bohrer, håndspålæggelse ved broder Ib Hansen.
Silkeborg: 2. januar 1971:
Karen K. Andersen, døbt af ældste Allan Bruun, håndspålæggelse ved ældste Max Neilsen.
Frederikshavn: 6. februar 1971:
Erik Holm Larsen, døbt af broder Tage Holm Larsen, håndspålæggelse ved samme.
Horsens: 6. februar 1971:
Jørgen Ejler Eriksen, døbt af ældste Torkil Dressø, håndspålæggelse ved broder Anton Kobæk.
Hjørring: 10. februar 1971:
Jørgen Christiansen, døbt af ældste Don Fullmer, håndspålæggelse ved ældste Palle Poulsen.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

21. januar 1971:
James V. Murdock fra Carey, Idaho, efter sidst at have arbejdet som sekretær til missionspræsident Paul L. Pehrson.

1. marts 1971:
Mark F. Robinson fra Afton, Wyoming, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.
Richard Olsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

11. marts 1971:
David Olsen fra Moreland, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense.
Lynn Palmer fra Idaho Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Rødovre.

Dødsfald:

Amager:
Den 11. oktober 1970 døde søster **Anna Margrethe Jensen,** 51 år gammel. Æret være søster Jensens minde!
Aalborg:
Den 6. oktober 1970 døde broder **Marius Eriksen Jensen,** 86 år gammel. Æret være broder Jensens minde!
Aarhus:
Den 26. december 1970 døde broder **Martin Peter Sørensen,** 61 år gammel. Æret være broder Sørensens minde!
Silkeborg:
Den 2. februar 1971 døde broder **Johannes Mikael Jørgensen,** 56 år gammel. Æret være broder Jørgensens minde!
København Gren:
Den 3. marts 1971 døde broder **Niels Christian Farcinsen,** knap 81 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 10. marts. Æret være broder Farcinsens minde!

Mary Windfeld Kaiser

Den 1. april i år blev der i det stille fejret et ganske bemærkelsesværdigt jubilæum på Den danske Stjernes kontor på Priorvej i København. Str. Mary Kaiser — kendt og afholdt af utallige hellige in Danmark og Amerika — fejrede 20-året for sin tiltrædelse som redaktør for Den danske Stjerne.

I overensstemmelse med Str. Kaisers natur gik jubilæret for sig i ubemærkethed, men str. Kaisers indsats for Den danske Mission i årenes løb har været og er af et sådant omfang, at den fortjener vor fulde anerkendelse og respekt.

I virkeligheden er str. Kaisers karriere som fuldtidsbeskæftiget for Den danske Mission meget længere end blot 20 år. Allerede så langt tilbage som i december 1939 blev hun fast tilknyttet Missionskontoret, og siden da har hun med kun et par års afbrydelse arbejdet utrætteligt med sine mange forskellige opgaver som sekretær, genealog, oversætter m. m.

„Der er en lykke i livet,
som ikke vendes til lede:
Det at du glæder en anden,
det er den eneste glæde."

Således udtrykte en digter sig, og den lykke, han beskriver, kendetegner str. Mary Kaiser, der ved sit arbejde gennem årene har været og er til glæde og velsignelse for utalte mange i hele Den danske Mission.

B. J. L.

„. . . og giv mig i går"

AF RICHARD L. EVANS

For ca. tre århundreder siden sagde Thomas Browne: „Der er en anden mand inden i mig, som er gal på mig."[1] Dette er beskrivende for den ubehagelighed, som nogle, der ikke kan finde fred inden i sig selv, føler. Fred i sindet bliver ønsket meget alvorligt, ja, nogle gange bliver det et desperat ønske. Og hvad er det så inden i os, som bliver gal på os? Årsagerne er naturligvis mangfoldige, men på en eller anden måde går de på tværs af livets lys: ikke at leve som vi ved, vi burde; i disharmoni med andre, somme tider med os selv; ikke at have en ren samvittighed, nogle gange ved ikke at gøre det, vi burde gøre — og nogle gange ved med fuldt overlæg at gøre noget forkert. Dette får mig til at tænke på en sætning af Elbert Hubbard, som sagde: „Mennesket bliver straffet af deres synder og ikke for dem."[2] Dette er et univers med lov og orden. Naturen retter sig efter loven. Sfærerne og planeterne bevæger sig i deres bestemte tid. Hvis vi ønsker særlige resultater i den fysiske verden, er vi nødt til at rette os efter loven, nøjagtig som videnskabsmænd, ingeniører og skaberne og opbyggerne af ting for længst har fundet ud af. Og hvorfor skulle mennesket, så følsomt og sammensat det er, både fysisk, åndeligt, mentalt og moralsk, tro, at han kan gå på tværs af loven og stadig have det storartet. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre. Når vi misbruger os selv fysisk, når vi gør det, som skader den følsomme mentale og åndelige og moralske mekanisme, betaler vi en pris, skønt den fulde pris nogle gange ikke er umiddelbar synlig — og tragedien er, at den pris, vi betaler, er langt udover det, vi havde beregnet. Vi husker ordene fra en person, som bønfaldt: „Åh, Gud! Drej dit univers tilbage og giv mig i går."[3] Men vi kan ikke gå tilbage til i går. Livet bevæger sig kun én vej. Vi kan angre, vi kan forbedre os, vi kan gøre vort bedste for at gøre os gode igen, og vi kan finde fred i et sundt og retfærdigt forehavende. Men indtil vi retter de forkerte handlemåder ærligt og oprigtigt, vil der være noget vredt inden i os — og det er ikke særligt rart at leve med. „Åh, Gud! Drej dit univers tilbage og giv mig i går." Det er ikke den vej, livet går. Men vi kan leve, så vi har fred i sindet, uden at have en vred person inden i os selv.

1 Browne, Sir Thomas — (1605—1682) Religio Medici, II, 1642. Eng. forfatter og læge.
2 Hubbard, Elbert — (1856—1915) The Philistine, vol. XI, p. 7. Am. forfatter og redaktør.
3 Jones, Henry Arthur — (1851—1929) Silver King, Eng. playwright.

○